

ת"פ 14123/04/16 - מדינת ישראל נגד רועי קריספין

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 14123-04-16 מדינת ישראל נ' קריספין
בפני כבוד השופט דניאל טפרברג

בעניין:	מדינת ישראל	המאשימה
	ע"י ב"כ עו"ד אביעד דוויק	
נגד		
	רועי קריספין	הנאשם
	ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני	

הכרעת דין

החלטתי כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ולהרשיעו בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק.

כתב האישום

- נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוע סחיטה בכוח, עבירה לפי סעיף 427 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין").
- ואלה העובדות המתוארות בכתב האישום:
 - ח.ב. נישאה לבעלה בשנת 1997. היות וחוו קשיים בקשר הזוגי במהלך הנישואין, פנו כחלק מניסיון הטיפול בקשיים אלה בשנת 2011 או בסמוך לכך, לפ.ו (להלן: "המתלונן") וזאת במסגרת עבודתו כיועץ נישואין.
 - בתאריך 1.9.15 התגרשה ח.ב. מבעלה ובתאריך 3.6.15 התגרש המתלונן מאשתו.
 - במקביל למתואר, החלה משפחתה של ח.ב. וכן אנשים נוספים המשתייכים לחסידות גור לחשוד כי בין ח.ב. למתלונן מתקיים קשר מעבר לעניין הטיפול. חשדות אלה הביאו לתליית פשקווילים בגנותו של המתלונן ולהטרדות שונות כלפי ח.ב. והמתלונן.
 - בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, סמוך למועד המתואר באישומים להלן, נחשף אלעזר

עמוד 1

ויגדרוביץ (להלן: "ויגדרוביץ") לחשדות המתוארים לעיל ובעקבות כך גמר אומר לפעול לתקיפת המתלון בדרכים שונות והכל מתוך מטרה לגרום למתלון להפסיק את הקשר עם ח.ב.

ה. בחלוף תקופה של כחודש ממספר אירועי תקיפה אותם ארגן ויגדרוביץ כנגד המתלון ולאחר שויגדרוביץ ראה כי תקיפות אלו לא גרמו למתלון לעזוב את ח.ב בפועל, החליט ויגדרוביץ כי עליו לפנות ישירות למתלון ואז יוכל להכריח את המתלון להתחתן עם ח.ב וכן לגרום לו לשכנע את ח.ב לוותר על ילדיה לטובת האב וזאת על מנת שילדיה ימשיכו לשהות ולהתחנך במסגרת חסידות גור.

ו. באותה העת שהה המתלון אצל קרובי משפחתו במילאנו שבאיטליה, וזאת לאחר שהחליט לעזוב את הארץ בשל התקיפות המתוארות לעיל.

ז. בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, סמוך למועד המתואר להלן, פנה ויגדרוביץ לישראל אמסלם (להלן: "אמסלם") ולנאשם וביקש מהם להתלוות אליו לשווייץ, וזאת על מנת להוציא לפועל את תוכניתו המתוארת בסעיף 2 לעיל. ויגדרוביץ אמר לאמסלם ולנאשם כי תפקידם יהיה לחכות למתלון בדירה בה שהה באותה העת בציריך שבשווייץ וכי לאחר שהמתלון יגיע לדירה יהיה עליהם להפחיד את המתלון ולגרום לו להסכים לדרישות שויגדרוביץ יפרט בפניו לאחר שיצטרף אליהם. לצורך כך, קנה ויגדרוביץ אקדח צעצוע וזאת על מנת שאמסלם והנאשם יוכלו לאיים באמצעותו על המתלון.

ח. בהמשך לכך, בתאריך 1.11.15 בשעה 04:00 או בסמוך לכך טס הנאשם ביחד עם ויגדרוביץ ואמסלם לשווייץ, כאשר ויגדרוביץ שילם על כרטיסי הטיסה עבור כולם.

ט. בהתאם לתוכנית, הנאשם, ויגדרוביץ ואמסלם הגיעו לדירה בה שהה המתלון בציריך. ויגדרוביץ הסביר לבעלי הדירה כי המתלון הינו פושע וכי הם הגיעו על מנת להכריח את המתלון להתחתן עם ח.ב. לאור האמור, פתח בעל הדירה את הדירה עבורם.

י. ויגדרוביץ אמר לנאשם ולאמסלם להמתין בדירה עד בואו של המתלון על מנת שיפתיעו אותו. זאת, תוך שויגדרוביץ יחכה בקרבת מקום על מנת להודיע להם על בואו של המתלון. בנוסף, ויגדרוביץ אמר לנאשם ולאמסלם שעם בואו של המתלון עליהם להפחיד אותו ולהגיד לו כי עליו להסכים לדרישות שיפורטו בפניו בהמשך.

יא. כעבור חצי שעה, הגיע המתלון לדירה. עם כנסתו לדירה, התנפלו הנאשם ואמסלם על המתלון, וזאת תוך שהם נותנים לו מכות באזור החזה ובכל גופו. הנאשם ואמסלם, השכיבו את המתלון על גבו כאשר אחד מהם יושב על גבו של המתלון ואילו השני חונק אותו. במהלך המתואר, צעק המתלון לעזרה, אך הנאשם ואמסלם אמרו לו לשתוק. משראו הנאשם ואמסלם כי המתלון ממשיך לצעוק, הוציא אחד מהם את אקדח הצעצוע ואמר למתלון כי יירה בו. בעקבות כך, חדל המתלון מלצעוק. הנאשם ואמסלם הושיבו את המתלון בכיסא וקשרו את ידיו באמצעות אזיקון שהביאו עימם מבעוד מועד. הנאשם ואמסלם אמרו למתלון כי הם יעזבו אותו בתנאי שהמתלון יסכים לכל מה שיאמר האיש שייכנס לדירה בזמן הקרוב.

יב. כעבור כעשר דקות נכנס ויגדרוביץ לדירה, הציג את עצמו ואמר למתלון כי הם יודעים הכל עליו וכי הם עוקבים אחריו. ויגדרוביץ ביקש מהנאשם ואמסלם להתיר את האזיקון והשניים עשו זאת. ויגדרוביץ אמר למתלון כי אין לו בעיה להרוג אותו עכשיו, ואם המתלון יסכים לתנאים שיפרט בפניו הוא ישחרר אותו.

- יג. ויגדרוביץ אמר למתלון בין היתר, כי עליו לשכנע את ח.ב לעזוב את ילדיה במסגרת הליך הגירושין שהתקיים בבית הדין הרבני, ועל המתלון לשכנע אותה להגיע במידית לשוייץ, ולהתחתן אתו. בנוסף אמר ויגדרוביץ למתלון כי עליו להישאר בחו"ל לתקופה של כשנה (להלן: "התנאים").
- יד. בשל פחדו המתואר לעיל, הסכים המתלון לתנאים שפירט ויגדרוביץ. בעקבות כך עזבו הנאשם, ויגדרוביץ ואמסלם את המקום.
- טו. כעבור זמן קצר התקשר המתלון לח.ב סיפר לה את המתואר לעיל וביקש ממנה למלא את התנאים שהציב ויגדרוביץ.
- טז. למחרת ובימים שלאחר מכן, נפגשו המתלון וויגדרוביץ מספר פעמים, כאשר במהלך הפגישות חזר ויגדרוביץ על התנאים. עוד ציין בפני המתלון כי ידאג לשלם עבור חתונתם, תשלום למזונות לילדים וכל הוצאותיהם בשנה הראשונה. בנוסף אמר ויגדרוביץ למתלון כי הוא שולט בתקיפות ובהטרדות אותם עבר המתלון בארץ וכי הוא יכול לגרום לכך להפסיק, והכל, אם המתלון יעמוד בתנאים.
- יז. המתלון קיים מספר שיחות נוספות עם ח.ב, במהלכן ניסה לשכנע אותה להגיע אליו לשוייץ.
- יח. בתמורה למתואר לעיל שילם ויגדרוביץ לנאשם ולאמסלם 10,000 ₪ לכל אחד.
- יט. במעשיהם המתוארים לעיל ובצוותא חדא, השתמש הנאשם בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה והשימוש בכח הביא לידי עשיית המעשה.

תשובת הנאשם לאישום

3. בדיון שהתקיים ביום 6.10.16 השיב הנאשם באמצעות באי כוחו עו"ד מיכאל עירוני ועו"ד חיים רייכבר, תשובתו לאישום. הנאשם הודה ששהה בשוייץ בתקופה הרלוונטית, אך לטענתו התלווה לאמסלם וויגדרוביץ על מנת לשמש כמאבטח אישי, מעבר לכך לא ידע דבר. הנאשם הכחיש כי הפנייה שנעשתה אליו היתה לצורך מעשה פלילי או כי נתבקש להפחיד או לאיים על המתלון. הנאשם טען, כי הגיע לדירה לבקשת ויגדרוביץ, אך לא היה אקט של אלימות מכל סוג שהוא. ויגדרוביץ שוחח עם אדם מסוים שלא בנוכחות הנאשם ותוכן השיחה אינו ידוע לו. לטענת הנאשם, לא היה לו כל ממשק עם אותו האיש ששוחח עם ויגדרוביץ בדירה. הנאשם הוסיף, כי אמסלם אותו הוא מכיר, הוא אשר פנה אליו על מנת שישמש כמאבטח, אך לא היתה לנאשם כל אינטראקציה עם ויגדרוביץ. בנוסף טען הנאשם, כי קיבל שכר בגין הנסיעה אך הסכום הנקוב בכתב האישום מוכחש והכספים לא נתקבלו מויגדרוביץ עצמו. יתר הפרטים המוזכרים בכתב האישום הוכחו על ידי הנאשם מחוסר ידיעה.

סחיטה בכוח - המסגרת הנורמטיבית

4. בטרם נפנה לבחינת הראיות והערכתן, נעמוד על היסוד העובדתי והנפשי של הוראת החיקוק בה מואשם הנאשם.
5. סעיף 427 לחוק העונשין שכותרתו "סחיטה בכוח" קובע כדלקמן:

"(א) המשתמש שלא כדין בכוח כדי להניע אדם לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי

לעשותו, דינו- מאסר שבע שנים; הביא השימוש בכוח לידי עשיית המעשה או המחדל, דינו מאסר תשע שנים."

6. המשמעות של "סחיטה בכוח" היא להניע אדם על ידי שימוש בכוח "לעשות מעשה או להימנע ממעשה שהוא רשאי לעשותו", דהיינו, כל מעשה בין שהוא מחויב לעשותו ובין שאינו מחויב לעשותו. מכאן, כי העושה דין לעצמו להניע אדם באיומים לעשות מעשה יבוא על עונשו, אפילו היה המאיום חייב לעשות אותו מעשה (לענין זה ראו ע"פ 286/84 **מדינת ישראל נ' גוזלן**, פ"ד לח(3) 577 572 (1984)).

7. שימוש "שלא כדין" משמעו, ללא הצדקה בדין כולו, המתירה נקיטה בכוח כדי לכפות עשיית מעשה או הימנעות ממנו. (י' קדמי על הדין בפלילים, חוק העונשין הדין בראי הפסיקה, חלק שני, תשס"ו-2005, עמ' 938).

8. היסוד הנפשי הנדרש לצורך הרשעה בעבירה זו - "כדי להניע אדם", המדובר בדרישה של "כוונה", "מטרה", "שאפה להשיג מטרה או יעד". קדמי בספרו מציין, כי מקום בו קיים ספק לענין כוונתו של הנאשם, לענין תכלית השימוש בכוח שלא כדין, ייהנה הנאשם מהספק (קדמי שם בעמוד 940).

9. בענייננו, המאשימה מייחסת לנאשם את הסיפא שבסעיף העבירה, החלופה החמורה יותר המבטאת את הצלחת השימוש בכוח. יש הגורסים שמדובר בסיפא בתוספת רכיב מחמיר עונש ולא בחלופה עצמאית המבטאת עבירה תוצאתית. לעומת זאת, יש הסוברים כי מדובר בחלופה עצמאית, המבטאת עבירה תוצאתית על כל הכרוך בכך לענין היסוד הנפשי. ככלל, הנטייה היא לראות בתוספת שבסיפא גורם מחמיר בלבד, שאין בו כדי להפוך את העבירה הבסיסית שברישא, לעבירה תוצאתית. לשיטה זו, המדובר בהתקיימותה של "נסיבה חיצונית מחמירה" (קדמי שם בעמוד 941).

הראיות שהונחו בפני בית המשפט

10. מטעם המאשימה העידו ישראל אמסלם, אלעזר ויגדרוביץ המתלונן פנחס וילר ואשתו חנה. כמו כן הוגשו מטעם המאשימה מסמכים ומוצגים שונים בהסכמת ב"כ הנאשם לרבות הודעות הנאשם, מסמכים הנוגעים לנסיעת הנאשם ואחרים לשוויץ, ראיות הנוגעות לקשרים טלפוניים ואמרות העד ישראל אמסלם. מטעם הנאשם העיד הנאשם עצמו כמו כן הוגשו מוצגים שונים בהסכמת המאשימה, תוך שהמאשימה טענה לענין הרלוונטיות שלהם, לרבות פשקווילים נגד המתלונן, מכתב של חנה וילנר לבצלאל אלטר, הודעות אלעזר ויגדרוביץ, מזכרים משטריים, הסכמי עד מדינה וחומרים נוספים בעניינו של ויגדרוביץ.

פרשת התביעה והערכת הראיות

עדות מר ישראל אמסלם במשפט

11. כנגד אמסלם הוגש כתב אישום בגין אותה פרשה והוא הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירות של סחיטה בכוח - עבירה לפי סעיף 427 סיפא לחוק העונשין ובתקיפה בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 382(א) לחוק, בצירוף סעיף 379 לחוק (3 עבירות). ביום 14.1.19 נגזר דינו של אמסלם למאסר עמוד 4

בפועל של 17 חודשים בניכוי ימי מעצרו ומאסר על תנאי לתקופה של ארבעה חודשים.

12. טרם עדותו בפניי, נחקר אמסלם במשטרה מספר פעמים, כאשר המאשימה מבקשת לבסס את הרשעת הנאשם בעיקר, על הודעתו הראשונה במשטרה מיום 21.3.16, ואלו עיקרי ההודעה: "היינו בשוויץ 3 ימים, טסנו לשוויץ אני וקריספין ביחד עם ויגדרוביץ ויהודה אח של אלעזר. ויגדרוביץ פנה אליי והציע לנו שנטוס לשוויץ רק על מנת להרתיע את פנחס. הוא הסביר לי שאני וקריספין צריכים לשבת בדירה שפנחס נמצא בה ולחכות שיכנס ולא לתת לו לצאת כדי שלא יברח ולחכות שהחסידיים יפגשו אותו. הסברתי לקריספין שאנחנו הולכים לפגוש בן אדם ולדאוג שהוא לא יברח מהפגישה. נכנסנו אני וקריספין, בעל הדירה ועוד מישהו. כשנכנסנו אלעזר ובעל הדירה אמרו לי ולקריספין לחכות בתוך הדירה עד שפנחס יבוא. ויגדרוביץ ובעל הדירה יצאו ונעלו את הדלת עם מפתח ואני וקריספין נכנסנו לדירה וחיכינו איזה חצי שעה. אחרי שעה הגיע פנחס פתח את הדלת נכנס פנימה, כשראה אותנו התחיל לצרוח "תעזבו אותי אל תרביצו לי". לא נתנו לו לצאת הוא החליט שהוא נשאר רגוע, היינו איתו שלוש ארבע דקות אמרנו לו "תשב יש כאן כמה חסידיים שרוצים לפגוש אותך"... לא ביקשנו שיעשה מה שהם מבקשים ממנו... אחרי שלוש דק נכנס ויגדרוביץ ועוד שני חסידיים משוויץ שאני לא מכיר....יהודה לא היה קשור... כשהם נכנסו לדירה אני וקריספין הלכנו לאוטו ישבנו שם שעה בערך עד שויגדרוביץ בא. פנחס נשאר בדירה ואנחנו הלכנו למלון מאז לא ראיתי את פנחס לא שמעתי ממנו כלום".

13. כשנשאל בחקירה, כיצד מנעו ממנו לצאת, ענה שחסמו לו את הדלת. כשנשאל אם השתמשו בכח, אמר: "הוא ניסה לדחוף אותנו ואנחנו הזזנו לו את הידיים. אמרנו לו לשבת בכסא"; "תשב רוצים לדבר איתך כמה אנשים וזהו". גם אני וגם קריספין ביחד התווכחנו איתו אנחנו צעקנו והוא צעק. אמרנו לו אין לך מה לצאת אתה לא תצליח, הוא הבין את העניין והתיישב. ..אנחנו פתחנו לחסידיים את הדלת".

14. לעניין התשלום עבור הנסיעה סיפר: "ויגדרוביץ שילם לנו כשחזרנו לארץ לכל אחד 10,000 ₪...אני העברתי לקריספין את הכסף מויגדרוביץ... קריספין ידע שהוא יקבל 10,000 שקל עבור הנסיעה". "הקשר שלי לפנחס המתלונן, הוא לא אישי אלא נטו להפחיד אותו על מנת להביא אותו לשיחה או פשרה שיסכים ויעזוב את אשתו ולא יעשה לה ולילדים שלו צרות ושיעזוב את הילדים של זו שאיתו, שלא ייקח את הילדים של זו שאיתו לחו"ל. האישה שהתעסק איתה..".

15. לעניין קשרו עם ויגדרוביץ טען: "פנה אליי אדם בשם אלעזר שאיני יודע את שם משפחתו, הוא מטעם חסידות גור הוא פנה אלי כי הוא מכיר אותי מכל מיני מקומות ועבודות של אבטחה.....הוא פנה אלי לפני בערך שנה וסיפר לי שפנחס התעסק עם נשים נשואות מהצד והבעלים של אותן נשים רצו להפחיד אותו וזהו. שפכנו לו על האוטו חומר מסריח".

16. לעניין היכרותו של ויגדרוביץ את הנאשם: "ויגדרוביץ לא מכיר את קריספין (רק מהטיסה). ויגדרוביץ הציע לי את העבודה ואמר לי להביא עוד מישהו ואני הצעתי לקריספין...קריספין הוא חבר טוב שלי ואני סומך עליו. אני מכיר אותו מחדר כושר וכל מיני".

17. לעניין תקיפת המתלון גרס: **"הוא לא נפגע בכל"**. כשנשאל מה תגובתו לכך שמחומר החקירה עולה שפנחס נפצע הוא ענה: **"אין סיכוי בעולם הוא שקרן ..הוא לא קיבל אפילו כאפה רק דיברנו"**. כשנשאל אם קשרו אותו לכיסא בעזרת חבל אמר: **"לא, אמרנו לו 'תשב' הוא אמר שהוא רוצה לצאת אמרנו לו אתה לא יוצא, תשב רוצים לדבר אתך, אז הוא התיישב"**. העד טען בחקירה שהמתלון בשום שלב הוא לא נשכב או הושכב על הרצפה. כשנשאל אם השתמשו באקדח אמר: **"לא בכלל לא השתמשנו בכלום מה אנחנו צריכים אקדח שיש לנו ידיים כאלה. לא נגענו בו.... היה אור במטבח... הוא תפס כיסא פלסטיק והשתולל איתו הוא ראה אותנו ונלחץ"**.

18. כשאמתו את אמסלם בכך שויגדרוביץ סיפר שהיה להם אקדח צעצוע שאיתו הם איימו על פנחס, הוא השיב שויגדרוביץ משקר. כשאמתו אותו שגם פנחס אמר אותו דבר ענה: **"אולי היה אקדח ואני לא ראיתי"**. כשאמתו אותו לעניין האזיקון ענה: **"יכול להיות אני לא ראיתי"**. ולגבי הישיבה של פנחס עם אזיקון כשויגדרוביץ נכנס אמסלם ענה **"לא יכול להיות"**.

19. ביום 30.3.17 העיד בפניי אמסלם, כאשר בפתח עדותו, חזר בו מהודעתו במשטרה וטען כי הוא והנאשם - אותו הוא מכיר מחדר הכושר בו הם מתעמלים יחד, טסו לשווייץ בשביל לטייל עם אלעזר ויגדרוביץ.

"אני ורועי, רוב הזמן היינו במלון או טיילנו לבד ובחקירה אמרתי דברים לא נכונים, הייתי בלחץ שמה, התערבתי עם עצמי ואמרתי דברים לא נכונים". פרוטוקול מיום 30.3.18 עמ' 17 שורה 14-15

ביחס להודעותיו במשטרה טען:

"...הייתי מעורפל בחקירה, דיברתי שטויות, דברים לא נכונים. לא טסנו על מנת לקשור אף אחד, לא להרביץ לאף אחד ולא כלום. מה שאני מודע לסיפור שאני יודע שהם בכלל טסו בשביל לחתן אותו וזהו, אבל זה לא קשור אלינו". (שם עמ' 19 שורות 9-6)

20. מעדותו של אמסלם עלה כי קשריו עם ויגדרוביץ לעניין המתלון החלו כבר בארץ. כך תיאר אמסלם בעדותו כי קיבל הצעה מויגדרוביץ "להרתיע אותו" ובהמשך אמר "להגיע איתו להסדר" (עם המתלון). ב"כ המאשימה חקר את אמסלם בדבר הפרטים שידע אודות אותו "הסדר", אמסלם מסר כי ידע את הפרטים אודות המתלון מויגדרוביץ. כך תאר אמסלם בעדותו את האירועים שהתרחשו בארץ לפני הטיסה לשווייץ:

"הוא (ויגדרוביץ ד.ט) רצה שאני אלך לדבר איתו (עם המתלון ד.ט) כדי שירד מהילדים, כאילו שירד מהם, שיפסיק להתעלל בהם ברווחה לא בשביל שניקח אותם, בשביל שיעזוב אותם עם הרווחה ויתגרש מאשתו. זהו זה היה הסיפור".

[

אמסלם תיאר כי נקרא לדבר עם המתלון בפתח תקווה קריאה שלבסוף התבטלה. מקרה נוסף היה בחיפה, בו שפך על הרכב של המתלון חומר מסריח כדי להתריע את המתלון, ופעם נוספת שפך על רכבו של המתלון חומר מסריח.

21. בשלב זה של העדות ולאור חזרתו של העד מהודאותיו במשטרה, הוא הוכרז לבקשת המאשימה כעד עוין. בית המשפט אפשר למאשימה את הגשת החומר על פי סעיף 10א לפקודת הראיות.
22. אמסלם המשיך וטען כי מטרת הנסיעה לשווייץ הייתה טיול, כי ויגדרוביץ הציע לו להצטרף אליו ולהביא איתו חבר. בנוסף ציין העד, כי ויגדרוביץ העביר לו כסף מזומן עבור תשלום כרטיסי הטיסה לו ולנאשם. עוד טען, כי ויגדרוביץ כלל לא מכיר את הנאשם.
23. בהמשך החקירה, העד אומנם הודה שידע על כך שויגדרוביץ והחסידיים הולכים לחתן את המתלונן, אך לטענתו, רק אחרי שחזרו משווייץ שמע מויגדרוביץ שתקפו את המתלונן. בכל מקרה לטענתו, הנאשם לא ידע על כך דבר וחזר על כך שהוא והנאשם טסו לשווייץ רק על מנת לטייל. כך העיד לעניין המתלונן:
- "לא ראיתי אותו, גם אם אני אעמוד מולו הוא לא יודע מי אני, אין לו מושג מי זה רועי, אין לו מושג מי אני"** (שם 30.3.17 עמ' 36 שורה 1-2).
24. לעניין התשלום עבור הטיול העיד, כי בנוסף לכרטיס טיסה ויגדרוביץ שילם לו 10,000 שקל לבזבזים בטיול ואילו הנאשם לא רצה לקבל מויגדרוביץ כסף לכרטיס טיסה והוא החזיר לו במזומן ורק קיבל סך של 10,000 ₪ לבזבזים.
25. לסיכום, העד העיד שהדברים שאמר במשטרה אינם אמת, ובנוסף לכך חלק מהדברים שנכתבו בהודעתו במשטרה מעולם לא נאמרו על ידו. כל מה שאמר במשטרה זה שהוא והנאשם דיברו עם פנחס מחוץ לדירה, וגם אמירה זו אינה אמת.
26. עדותו של אמסלם אינה אמינה בעיניי, בשלב מסוים בעדות אמסלם טען שדברים שנכתבו בהודעתו במשטרה לא נאמרו, זאת בניגוד לעולה מתמלול החקירה במשטרה בהתאם ל: ת/ג (3) עמוד 113 שורה 35 ושורה 38, שם אמסלם מודה: **"טסנו לנהל איתו שיחה בשווייץ...רק להרתיע אותו"**, כך גם בעמוד 114 שורה 26 לתמלול אמר: **"לטוס לבוא לשווייץ, לבוא להיות איתם, רק כדי להרתיע אותו...את פנחס...שאנחנו אמורים לשבת בבית ולחכות לו, זה בית של בן אדם שהביא לו לגור שמה...צריך לשבת בתוך בית של בן אדם, שיהודה גם גר שם שאני רועי צריכים לשבת"** בעמוד 116 שורה 6-7 כשנשאל מי נכנס? ענה: **"אני, רועי ובעל הדירה והיה עוד איזה מישהו אני לא מכיר"....בנוסף, לאחר צפייה בתקליטורים המתעדים את חקירותיו של אמסלם במשטרה, עולה כי אכן גרסתו במשטרה תואמת את האמור בכתב האישום בליבת הדברים והיא גרסת האמת, וכי בעדותו בפניי שינה את גרסתו על מנת להרחיק את הנאשם מן האירוע ומתוך פחד מפני ויגדרוביץ. גרסתו של אמסלם בעדותו אינה מתיישבת לא עם האירועים שקדמו לטיסה לשווייץ בהם הודה ולא עם הראיות הנוספות שהתבררו בפניי במשפט ויפורטו בהמשך.**

עדות המתלונן - פנחס וילר:

27. המתלונן סיפר שלאחר מספר תקיפות ורדיפות שהתרחשו בארץ עזב את הארץ לשווייץ. הוא פירט את אירוע התקיפה בשווייץ וסיפר שאחרי שיצא עם דוד שלו, חזר לדירה שהייתה חשוכה ומיד התנפלו עליו שני יהודים, כאשר בתחילה חשב שאולי זה ערבי, כך תאר את האירוע:

28. "זה היה חושך ואז התחילו מכות שמה כמו שצריך ואני צורח ומעיף את הדלת והדלת אחרי זה היתה על הרצפה והמזוודה נקרעה והחליפה נקרעה....פתאום בא אלי אדם וישר מחבק אותי אני צורח הצילו, או לא יודע מה...לאחר כמה שניות אני רואה עוד אחד ואז הם תופסים אותי אני צועק הצילו מה אתם רוצים ממני...אני מנסה להשתחרר...ואז תסתום את הפה והם לוחצים לי על הפה אחרי זה מנסה להשתחרר, אז אני החזקתי בידית...ואז מתחיל ממש מכות ואם אתה לא תשתוק אנחנו נהרוג אותך ואז באיזה שהוא שלב מוציא עליי אקדח ואומר לי תהיה בשקט...ואז הוא השכיב אותי על הרצפה ופשוט חנק, אחד החזיק אותי פה אחד הכניס לי כמה בוקסים...הייתי בהכרה לאורך כל הדרך. ..ואחרי זה אני זוכר את עצמי שאיכשהו הם קושרים לי את הידיים...באזיקון פלסטיק, ירד לי דם פה, המשקפיים עפו לי, שריטות, מכות מה זה מכות וזהו אחרי זה אני על הכיסא חושך....קללות...בדיבור נוראי ..אתה סוף החיים שלך פה, יבוא בן אדם אתה תשמע בקולו ומה שיהיה יהיה זהו."

29. לאחר מכן פרט את ארבעת התנאים שהציב בפניו ויגדרוביץ, אותו זיהה מבית המדרש של החסידות בירושלים. הראשון, שיבקש מחנה שתבוא לשוויץ, השני, שיבקש סליחה מאחד הגבאים של האדמו"ר מגור, השלישי שהוא וחנה יתחתנו, והרביעי שישכנע את חנה שתעזוב את הילדים. העד ציין שבמהלך הצבת התנאים שני התוקפים שלו הסתובבו בדירה.

30. בחקירתו הנגדית, נשאל המתלונן לעניין הממצאים הרפואיים מביקורו בבית חולים באיטליה, שם צויין בדו"ח הרפואי כי למתלונן "פגיעה מינורית", המתלונן השיב כי: **"היה לי דם גם בפנים וגם בידים ואני לא זוכר אם זה היה בראש, המכה הזאת היא מכה בעיין"**. כשנשאל אם מישהו רפואי ראה את המכות עם הדם ענה: **"מישהו מבית הכנסת ודאי ראה"**.

31. נאמר כבר עתה, כי המתלונן אינו מזהה את הנאשם כתוקף שלו באופן וודאי, משנשאל בבית המשפט לעניין זיהוי התוקפים, עמ' 53 פרוטוקול מיום 24.5.17 הוא מתאר אותם באופן הבא:

"נכון לאז אני זוכר שזה היו שניים עם מצחייה, שחור ללא זקן ופאות וללא כיפה וללא זקן בכלל. אחד יותר שחור מהשני, אחד היה נראה גברתן מאד, השני היה נראה קצת פחות, כמה שזכור לי שניהם היו בלי משקפיים....הוא היה נראה בריון, אדם עם שרירים. מכנסיים אני לא זוכר...נעלי ספורט נדמה לי".

ובהמשך:

"היהודי שיושב פה יחד עם חברו הם היכו אותי" (עמ' 82 שו 19 לפרוטוקול). כשנשאל על ידי בית המשפט איך הוא יודע שזה דווקא הוא, ענה: **"מר ויגדרוביץ לימים הראה לי בפלאפון את התמונה של אותו אדם ולכן אני זוכר את הפנים שלו"**. ובהמשך.. **"אני אומר שוב, אני זוכר את הפנים שלו, אני לא מזהה אותו במאה אחוז, אני אומר את כל האמת זה על סמך התמונה"**.

32. המתלונן נשאל: **אתה זוכר מי תקף אותך עם האגרופ? אתה יכול לזהות אותו? ענה: "לא מאד קשה...ובהמשך "לא, לא זוכר"**. (עמ' 95 שורה 16 לפרוטוקול). כשמציגים בפני המתלונן את הנאשם ושואלים אם הוא מזהה אותו: **"הוא היכה אותי, כן זה ברור לי"**. **"אני לא זוכר מה הוא אמר ואני לא זוכר מי אמר מה....אבל אני לא יכול להגיד לך במאה אחוז אבל אני חושב שזה הוא"**.

33. בעדותו מיום 19.10.17 עמ' 38-39 לשאלת בית המשפט: **"זיהית אותם מי שעשה לך את מה שעשה?"** ענה: **"לא, לא מכיר את האנשים, אני זוכר מצחיה אני זוכר פרצופים אני לא.."**

34. **"בחקירתו הנגדית תאר המתלון את האירוע כך:**

"אני זוכר שהם אמרו עוד מעט יבוא לפה מישהו ואתה תשמע בקולו"...אחרי כמה דקות מגיע ויגדרוביץ ואני מזהה אותו מהפרצוף שלו מהבית מדרש גור ירושלים. ואז הוא אומר להם תפתחו את האזיקונים, פותחים את האזיקונים, ואז הוא מתחיל לדבר איתי, תראה אני יכול להרוג אותך, אין לי שום בעיה...."

כשנשאל היכן נמצאים שני התוקפים העד ענה: **"הם הסתובבו".**

ש. **ועדיין לא זיהית אותם?**

ת. **לא זיהיתי אותם, זה שני אזרחים מהארץ, איך אני אזהה?**

35. כשנשאל לעניין כך שויגדרוביץ הראה לו לאחר אירוע התקיפה תמונה של הנאשם, והאם הוא היה מושפע מכך עניין זיהוי הנאשם, עונה המתלון **"נכון להיום וודאי אינני זוכר"** (שם, עמ' 42 לפרוטוקול).

36. כשנשאל לעניין החוקרים שנכנסו אליו כשהיה בכלא באוקראינה על סיפור הסמים ואומת כי הם הביאו לו כתב אישום של הנאשם ובעקבות כך נכנס לאינטרנט וראה תמונה שלו, המתלון ענה- **"נכון".**

37. המתלון מתאר כי לאחר אירוע התקיפה נשאר בשוויץ למשך 3 שבועות, במהלך נפגש עם ויגדרוביץ מספר פעמים לצרכי חתימה על "הסכם הסחיטה" עם התנאים שהוצבו לו, במהלך אותן פגישות לדברי המתלון התוקפים לא נכחו. (שם, עמ' 45 לפרוטוקול)

38. מצאתי כי עדותו של המתלון הינה אמינה ועקבית. העדות הגיונית וקוהרנטית והמתלון תיאר את העובדות כהווייתן בביטחון רב. בנוסף, העדות מתיישבת עם תאורו של ויגדרוביץ את האירוע ועם הודעתו של אמסלם במשטרה. אין חולק כי התקיפה אכן התרחשה, ופרטי התקיפה אותם מציין המתלון בהצטרף לעובדות הדומות העולות מהודעות ויגדרוביץ ואמסלם במשטרה, משווים להם את הממד האוטנטי והאמין ביותר מבין כל הגרסאות שנשמעו בתיק זה. לפיכך, אני נותן לעדותו של המתלון משקל רב וניתן לסמוך עליה בהצטרף להודעותיהם של ויגדרוביץ ואמסלם ממצאים עובדתיים בדבר האירועים שאירעו.

עדות חנה וילר:

39. העדה בעדותה שחזרה את שיחת הטלפון של המתלון אליה לאחר אירוע התקיפה בשוויץ:

"אני זוכרת בערב הוא התקשר ואמר לי, הקול שלו לא היה רגיל הוא היה מאד מבוהל והוא אמר לי חני תשמעי אני נכנסתי לבית, אני מספר לך משהו ותאמיני לי, וזה בגדול מה שאני זוכרת, את "התאמיני לי". נכנסתי לבית בשוויץ תפסו אותי שני אנשים, תפסו אותי מאד חזק אני רק יכול להגיד

לך שהיה לו שרירים כמו... הוא פשוט אומר לי, כאילו הוא תאר לי משהו מאד חזק על השרירים של הבן אדם שהוא זוכר, זה אני זוכרת. אני זוכרת שהוא אמר לי שהדלת יצאה מהמקום, את לא מבינה נלחמתי איתם...הוא היה ממש מבוהל. ואחר כך נכנס מישהו וקראו לו ויגדרוביץ וחני בבקשה תאמיני לי, בבקשה תאמיני לי".

40. העדה פרטה שהמתלונן סיפר לה שרוצים לשדך ביניהם, שבהתחלה לא רצתה, שזה היה

נשמע לה מטורף, לקח לה שבוע בכלל עד שהסכימה לשמוע מה שהוא אומר, אבל הבינה שמדובר באדם בסכנת חיים, שאם לא תבוא יהרגו אותו. בנוסף, חשבה שהמצב יחזיר לה את הילדים ויצור שקט. דבר נוסף שהשפיע עליה לנסוע הוא לדבריה, אמונת צדיקים, אמונה באדמו"ר, נאמר לה שרבי דוד אבוחצירא מנהריה שהיא מאמינה בו יעץ לה ללכת ולשמוע, דבר שהתברר בסוף כשקר.

41. העדה העידה על המפגש שלה עם ויגדרוביץ והצבת התנאים:

"אני לא שיתפתי פעולה, לא, אני לא שיתפתי פעולה. אני ממש הרגשתי שאני נסחטת, הוא בא ומביא מסמך עקרונית, אמרתי לו סליחה קודם כל הילדים..". (פרוטוקול מיום...עמ' 73 שו 30-32. ובהמשך עמ' 74 שו 13-14 לפרוטוקול): "זה היה מצב של איום. הוא אמר לי תשמעי אני אין לי בעיה לשים מתחת לבית שלך הפגנה של אלפי חסידי גור...את בידיים שלי אני הפסקתי את הטרור בארץ את רואה...הוא היה גם נחמד כזה ולארג' זרק לי המון כסף ומצד שני הוא מאד איים, אני ביום אחד מוציא לך את הילדים". "באותו לילה (של התקיפה ד.ט) התקשר אלי פנחס הציע לי את השידוך מתוך פחד מוות. העדה תארה את הרגשתה בשיחה עם ויגדרוביץ: "זה מצב שאני נתונה בידיים שלהם אז בואו ננסה בחכמה".

42. עוד סיפרה שכשהגיעה לאיטליה, המתלונן הראה לה תמונות שדודה שלו צילמה לאחר התקיפה שהחזה שלו אדום ממכות, בנוסף תארה שהיה חרדתי בצורה מטורפת.

43. על הפגישות שלה ושל המתלונן עם ויגדרוביץ באיטליה סיפרה: "זה היה בעצם שידוך, ואני הרגשתי שזה מצב שכופים עלי כאילו שידוך וזה לא היה מקובל עלי...מצד שני אמונת צדיקים והביאו לי הוכחות שהעניינים ירגעו...והכרתי את פנחס לא היתה לי סיבה לא לרצות להתחתן איתו, זאת אומרת זה היה יכול להיות עוד כמה שנים". העדה תיארה בעדותה את אותם תנאים כפי שפרט המתלונן.

44. לעניין התנאי להתחתן עם המתלונן העידה כי: "אני לא עסקתי אז במחשבה על נישואים, אני אומרת לך את זה. אני לא יודעת מה אתה מבין במצב של בית דין ופרק א' שמתמוטט וילדים, זה לא מצב לחשוב על שידוך. וממש לא הייתי אז בכלל בכיוון של להתחתן עדיין". (שם, עמ' 115 שו 14-16).

45. בעמוד 108 לפרוטוקול תארה העדה מה סיפר לה המתלונן על התקיפה: "אני זוכרת, הוא תיאר שרירים חזקים, הוא כאילו אמר לי את לא מבינה מה זה שרירים, הוא תיאר לי דלת שיצאה מהמקום, הוא תיאר לי שהיה מאבק של כמה דקות והשתלטו עליו. הוא תיאר לי שמישהו ישב עליו...מזוודה שנקרעה" "הוא היה בחושך...הצמידו לו אקדח לראש".

46. אומנם העדה לא נכחה באירוע מושא כתב האישום, אך יש בעדותה לשפוך אור על העדויות הנוספות ולחבר אותן לכדי תמונה אחת. החזרה על אותם פרטים שהזכירו גם ויגדרוביץ ואמסלם

בהודעותיהם במשטרה בנוסף למתלונן בעדותו בפני, מחזקת גם היא את המסקנה כי הודעותיהם של ויגדרוביץ ואמסלם במשטרה הקושרות את הנאשם לאירוע מושא כתב האישום הן גרסאות האמת.

עדות אלעזר ויגדרוביץ:

47. כנגד אלעזר ויגדרוביץ הוגש כתב אישום בגין אותה פרשה, והוא הורשע במסגרת הסדר סגור, בעבירה של סחיטה בכח לפי סעיף 427 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בעבירה של תקיפה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 382(א) לחוק בצירוף סעיף 379 לחוק (3 עבירות) ועבירה של חבלה במזיד לפי סעיף 413'ה' לחוק. בגדר האישום השני ויגדרוביץ הורשע בעבירה של קשירת קשר לפשע לפי סעיף 479(א)(1) לחוק, עבירת כליאת שווא לפי סעיף 377 לחוק. בגדר האישום השלישי ויגדרוביץ הורשע בעבירה של שימוש במסמך מזויף לפי סעיף 420 לחוק ובעבירה של הפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(ב') לחוק. גזר הדין שנגזר על ויגדרוביץ במסגרת ההסדר, הוא מאסר בפועל של 4 שנים בניכוי ימי מעצרו, מאסר מותנה של 8 חודשים ופיצוי כספי בסך 400,000 ₪ שישולם לשני המתלוננים.

48. טרם עדותו בפני, מסר ויגדרוביץ מספר הודעות במשטרה, להלן עיקרן:

הודעתו הראשונה במשטרה מיום 22.3.16 בשעה 03:25: בהודעה הראשונה במשטרה ויגדרוביץ סיפר כי מכיר את אמסלם שנים מעבודות הבניה בגולובניס בבית שמש, שהם חברים ועושים שבתות יחד ודרכו הוא הכיר את קריספין. לעניין היכרותו עם המתלונן טען, כי אין לו סכסוך איתו וכי הוא ביקש שיבוא לעזור לו לסדר את החיים בחזרה, לכן נסע לשווייץ. כשנשאל מדוע לקח איתו לשווייץ את אמסלם והנאשם, ענה: **"לקחתי אותם בגלל המראה שלהם חששתי מפנחס (המתלונן ד.ט) וכי הם דוברי אנגלית"**. ויגדרוביץ טען לעניין הוצאות הנסיעה, שהטיסה המלון והמסעדות היו על חשבונו. לדבריו, הנאשם ואמסלם לא היו בדירה והמתלונן ראה אותם רק מחוץ למשרד של צבי הולץ בעל הדירה. לטענתו מטרת הנסיעה לשווייץ הייתה לעזור לשקם את הילדים של המתלונן וחנה, לגרום לו להתחתן איתה, יחד עם זאת טען כי לא הכריח אותו.

49. **הודעתו השניה מאותו יום 22.3.16 בשעה 17:30:** בהודעה זו הנאשם שינה את גרסתו וסיפר כי ביקש מאמסלם שיצטרף אליו לשווייץ והוא ביקש להביא איתו את קריספין, אותו לא הכיר עד אז. ויגדרוביץ סיפר כי אחיו יהודה טס איתם או אחריהם (הוא לא זוכר). ויגדרוביץ תאר את אירוע מושא כתב האישום כך: **"ביקשתי מאמסלם ורועי שיחכו לפנחס בדירה ובקשתי שיפתיעו אותו. אחרי כרבע שעה נכנסתי לדירה אמסלם וקריספין היו שם ופנחס היה קשור ביד עם אזיקון כשידיו קדימה וישב על כסא בשולחן, היה אקדח מפלסטיק, הם לא הצמידו לו אותו לראש או משהו סתם בשביל התפאורה שיראה מרשים.... אני קניתי את האקדח זה היה רעיון שלי ואמסלם וקריספין זרמו עם זה.... האזיקון היה רעיון שלי כדי שלא ישתולל"**. כשנשאל אם אמסלם או קריספין התנגדו לשימוש באקדח או אזיקון אמר: **"יכול להיות אני לא זוכר יכול להיות"**... **"שחררתי לו את האזיקון ובקשתי מאמסלם וקריספין לצאת. יתר השיחה איתי לא היתה באיומים"**. ויגדרוביץ הסביר את הסיבה להצטרפותם של אמסלם והנאשם אליו לשווייץ, כדי להרתיע את המתלונן בגלל המראה המפחיד שלהם ולחתך את המתלונן עם חנה. לעניין ההוצאות לנסיעה טען ששילם 2,000 דולר על הטיסה. ויגדרוביץ טען נגד המתלונן כי הוא פושע ושאת אמסלם הוא מכיר שנים מעבודות אבטחה במתחם גולביץ. לעניין ההנחיות שקיבלו הנאשם ואמסלם לגבי האירוע בדירה טען: **"אמרתי להם שיגידו 'כדאי לך להקשיב לבן אדם שבא לדבר איתך' בדיעבד אני יודע שאמרו לו שישכים לכל מה שאומר וזה עיצבן אותי כי רציתי לשכנע לא להכריח"**... כשנשאל אם היכו את המתלונן, טען: **ביקשתי רק**

שירתיעו אותו. פחדתי שיכו אותו כי לא ידעתי מה אגרוף שלהם יכול לעשות". כשנשאל מה היה מצבו של המתלונן לאחר האירוע ענה: "כלום בסדר גמור רק קשור. דם בטוח לא היה מה שאני זוכר היתה לו שריטה באף. לא התלונן על כאבים." לענין הדירה תאר: "דלת הסלון לא היתה מחוברת, היא היתה על שני צירים והדלת יצאה אז קריספין ואמסלם סידרו את זה או שפנחס עשה את זה..אני לא זוכר... אבל זה היה הדבר היחיד שהיה הפוך". כשנשאל אם כשנכנס לדירה נכנס לבד ענה: "לבד, אני בטוח בכך".

50. הודעה מיום 23.3.16 בשעה 09:05: ויגדוביץ מתאר ביחס לנאשם ואמסלם כי: "לפני האירוע דאגתי להסתיר אותם עשיתי הכל כדי שלא יראו אותם. הדרכתי אותם שלא יבלטו במגזר החרידי." כשנשאל אם מתחרט על מה שעשה ענה: "אני מתחרט בכלל שנכנסתי לסיפור הזה, אני מתחרט שעזרתי להם ויותר מזה מתחרט על מה שהצקתי להם על החטיפה ועל השאר."

51. הודעה מיום 28.3.16 בשעה 12:54: לא סחטתי את פנחס ולא תקפתי אותו. פניתי לפנחס הצגתי את עצמי בשמי. הוא שאל מה אני רוצה ממנו ושאל אם הוא עשה לי משהו רוב הפגישה הוא חיך הוא הבין שאני בא להטיב איתו. קשה לי בדיוק לזכור איך התנהלה השיחה בינינו".

52. הודעה מיום 6.4.16 בשעה 08:57: לא משתף פעולה טוען שלאחר התייעצות עם עורך דין אחרי הצהרת תובע, עליו לשמור על זכות השתיקה.

53. ביום 13.5.18 העיד בפני אלעזר ויגדוביץ, אשר לענין היכרותו עם הנאשם ציין, כי הכיר אותו דרך חבר משותף ישראל אמסלם וכי טסו יחד לחו"ל מספר פעמים (עמ' 123 לפרוטוקול) כך תאר:

"אני לקחתי את רועי לשוויץ בתור חבר בעיקרון. אני בראש שלי היה לי תכניות אחרות, אבל זה לא תכניות ששיתפתי את רועי כשלקחתי את רועי לשוויץ. אני נסעתי לשוויץ על מנת להרתיע משהו מסוים, והיה לי נוח להשתמש ברועי עם המבנה גוף שלו והכל על מנת להרתיע". ובהמשך בעמוד 203: "רציתי שפנחס יראה את הפרצוף שלי הוא יראה דמות כמו רועי עומד מאחורי שלדעתי זה מרתיע. זו הסיבה היחידה שאני משתמש ברועי".

54. העד העיד כי הוא נבון ומרגיש שעשה לנאשם עוול כי גרר אותו לכל הפרשה ללא ידיעתו כך בעמוד 124 החל משורה 10:

"עשיתי דברים ואני משלם עליהם מחיר אבל משם עד להגיע לרועי קריספין הדרך ארוכה...חלק מהחרטה אני גם צריך להתנצל לפניו, אחרי הכל גררתי אותו למקום ללא ידיעתו...לקחתי את רועי בתור חבר בעיקרון, פניתי אליו דרך משהו שלישי שאני לוקח אותו במקום, נקרא לזה, "מעין מאבטח" בגלל האנטישמיות שיש באירופה והכל, ובסופו של דבר הוא היה עצור חודשיים בגללי".

55. העד ציין, כי טס לשוויץ על מנת לפגוש את המתלונן וביקש מאמסלם שיביא דמות שנראית מרתיעה על מנת להרתיע את המתלונן. יחד עם זאת, בשיחותיו של העד עם הנאשם הוא ציין בפניו, שסיבת הצטרפותו לטיסה היא בתור מאבטח שלו כי הוא טס למדינה אנטישמית. (שם, עמ' 124 שו (21-24).

56. לענין התוכנית להרתיע את המתלונן ציין העד, כי הנאשם למעשה לא ידע על כך: "כל

השיחות שלי היו עם אמסלם, אני לעולם לא יצא לי לדבר על הנושא הזה עם רועי". (שם, עמ' 125 שו' 5-6) "התנהלתי מול אמסלם מעולם לא התנהלתי מול הנאשם, לעולם. הנאשם היה בובה שהשתמשנו בו ובמראה שלו" מבחינתי זה אמסלם השותף שלי לפשע, אמסלם זה האדם שאיתו אני מתנהל, איתו אני עובד... אבל לגבי קריספין אני לא חושב באמת שיש לי מה להוסיף". "אני לעולם לא דיברתי עם קריספין", "היה לי שותפים לדברים האלה, אבל הוא לא אחד מהם". (שם עמ' 125 שו' 14-16 ועמ' 141 שו' 14-15 עמ' 131 שו' 6 ושו' 12-13)

57. העד הוסיף, שגם סכום הכסף שהנאשם קיבל אינו תואם סכום שמקבל אדם עבור ביצוע עבירה אלא תואם רק אבטחה. (שם שו' 12-13)

58. לעניין הודעתו של העד במשטרה בה טען כי הנאשם היה בדירה, ציין, שהוא רצה לשתף עם המשטרה פעולה ואמר להם מה שהם רצו לשמוע. העד תיאר, כי אמר את הדברים במשטרה, מלחץ החוקרים ומהיותו פעם ראשונה בחקירה. בנוסף, היות והחוקרים אמרו לו שעוצרים את האחים הקטנים שלו, חשב שאם יגיד להם מה שהם רוצים ישחררו אותו ואת אחיו. (שם עמ' 139 142)

59. כשנשאל אם היה אדם שלישי בדירה, טען העד, שלא היה לפי מה שידוע לו (עמ' 143) ובהמשך, עמ' 166 שו' 20: "אני יכול להגיד בוודאות שאני לא ראיתי את רועי כשנכנסתי לדירה".

60. כשהעד אומת עם העובדה שאמר במשטרה שהנאשם היה בדירה ושביקש מאמסלם והנאשם שיחכו לו בדירה (עמוד 55-56 לתמלול שורה 15), ענה העד, כי בגלל שהחוקרים הראו לו את ההודעה של אמסלם במשטרה ואמרו לו שהנאשם אמר את אותם הדברים, הוא התאים את עצמו ואמר לחוקרים מה שרצו לשמוע, למרות שזאת לא האמת.

61. עוד הוסיף, שסתם אמר על הדלת העקורה, על נוכחותו של קריספין ולגבי העובדה שהמתלונן נשרט, כשנשאל מדוע בהודעתו במשטרה, כשנשאל באם המתלונן דימם, טען שלא, ולא "ישר קו" עם החוקרים גם לעניין זה, לא היתה לעד תשובה ברורה (שם עמ' 188).

62. כשנשאל על ידי בית המשפט לעניין הצטרפותו של הנאשם לשוויץ העיד :

ש. כ. ה. טפרברג : אתה אמרת שלקחת את הנאשם כאיש ביטחון שישמור עליך..הוא היה איתך צמוד כל הזמן?

ת:לא לא כל הזמן.

ש. כה. ט: אלא? אז למה אתה לוקח אותו?

ת: הוא רוב הזמן איתי, אבל ממש לא כל הזמן כבודו.

(עמוד 185 לפרוטוקול)

ובהמשך:

ש. כ. ה. טפרברג: אתה משלם לו כסף, אתה מעביד אותו ואתה לא יודע איפה הוא נמצא? ת. אני לא רציתי שהוא ידע איפה אני נמצא באותו זמן.

ש. מה זאת אומרת אם תוקפים אותך, אז מה אתה עושה? אתה לא בשביל זה לקחת אותו?

ת. אני באותו זמן עושה פשע ואני לא מכיר אותו מספיק טוב בשביל לסמוך עליו שהוא לא ידבר אחר כך"

(עמוד 186 לפרוטוקול).

63. לעניין סכום הכסף ששילם לקריספין על הנסיעה טען ויגדרוביץ כי, נתן לאמסלם 10,000 ₪ מתוכם אמסלם הפריש לנאשם. (שם עמ' 203 שו 15-16).

64. העד העיד שלאחר אירוע התקיפה הוא נפגש עם המתלונן והנאשם מצטרף אליו, אך מחכה בחוץ ולא יודע את תוכן השיחות או מיהו המתלונן. (שם עמ' 206 שו 15-22).

65. העד העיד, שאדם נוסף גדול ממדים הוא אשר הראה לאמסלם את הדירה של המתלונן לפני אירוע התקיפה, אך העד לא היה מוכן לציין את שמו. (שם עמ' 210 שו 17-21) גם לאחר שבית המשפט מפציר בעד לגלות מיהו אותו אדם שלישי, ומעמת אותו עם העובדה שיתכן ובשל כך שלא מספר מיהו, הנאשם יורשע ויגדרוביץ מסרב לומר מיהו. (שם, מעמ' 210-217).

66. לאור הסתירות המהותיות בין עדותו של העד להודעתו במשטרה הוא הוכרז כעד עוין והודעותיו הוגשו לפי סעיף 10א לחוק.

67. עדותו של ויגדרוביץ בפניי אינה מהימנה והתרשמתי כי הוא מנסה להרחיק את הנאשם מהאירוע, זאת בסתירה להודעתו במשטרה. בהודעתו של ויגדרוביץ במשטרה הוא מתאר תיאורים כמעט זהים לתיאורו של המתלונן את האירוע, כך לעניין, הישיבה של המתלונן על הכיסא בדירה, אקדח הצעצוע, הידיים הקשורות באזיקונים, השריטה באף והדלת העקורה. יתרה מכך, לא נראית סיבה הגיונית לכך שויגדרוביץ יזכיר סתם את נוכחותו של הנאשם בדירה, שהרי אין בכך להפחית מהעבירות אותן ביצע בעצמו. העד בעדותו בפניי דבק בגרסתו החדשה לפיה, הנאשם לא נכח בדירה בעת האירוע, אך גם כשבית המשפט מפציר בנאשם להסגיר את אותו אדם שלישי עלום שלפתע מוזכר על ידו ואשר לכאורה יכול להוכיח את חפותו של הנאשם, ויגדרוביץ מסרב לציין את שמו. התרשמתי כי העד מתחמק ולא נותן תשובות כנות לשאלות שנשאל אשר מתיישרות עם יתר פרטי האירוע כפי שעלו בפניי. כך, מצד אחד ויגדרוביץ מודה כי ביקש מהנאשם באמצעות אמסלם להצטרף לשוויץ בגלל חזותו, כדי להרתיע את המתלונן, (אין חולק כי הנאשם קיבל על כך תשלום), ומן הצד השני, לטענתו בסוף בזמן האמת כשהוא מציב בפני המתלונן את התנאים שבגינם טס לשוויץ, הוא לא מבקש מהנאשם שיצטרף אליו לדירה.

עדות שניה של ישראל אמסלם בבית המשפט:

68. ביום 11.11.18 העיד בפניי העד ישראל אמסלם עדות נוספת וזאת לאור הגשת הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן שהוגש נגדו במסגרת הסדר טיעון. במסגרת הסדר הטיעון מודה אמסלם במעורבותו של הנאשם באירוע הסחיטה באיומים.

69. העד אומת עם דבר הודאתו בכתב אישום המתוקן במסגרת התיק שלו, בניגוד לעדותו בבית המשפט במסגרת תיקו של הנאשם. בהתאם להודאתו במסגרת הסדר הטיעון, הנאשם היה מודע לסיבת הנסיעה לשוויץ (סעיף 24 לכתב האישום המתוקן) כמו כן הנאשם היה בדירה במהלך התקיפה (סעיף 26 לכתב האישום המתוקן). העד ענה על סתירות אלו בתשובות מתחמקות, כי לא זוכר בדיוק מה היה שם. כשנשאל מיהו האדם השלישי שויגדרוביץ טען בעדותו שהיה בדירה ענה, שלא מכיר אותו אך היה אדם

שלישי כך גם הודה בחקירה במשטרה. (פרו 11.11.18 עמ' 239 שו 18-23)

70. לגבי הקשר של ויגדרוביץ לנאשם העיד:

" הוא מדבר איתו שם, אבל הוא לא מכיר אותו אישית, אין לו איתו משהו, הוא לא דיבר איתו לפני, הוא לא הביא אותו, הוא לא אמר לו מה העבודה, הוא לא אמר לו מה לעשות. לא היתה לו גישה לזה. (עמוד 240 שו 8-9)

71. העד חזר כי הסיבה שהנאשם הצטרף לנסיעה היא "בשביל טיול, בשביל אבטחה, בשביל הפוזה שם שהוא רוצה". (שם עמ' 240 שו 20).

72. לגבי כל העובדות שבכתב האישום המתוקן בהן הודה, טען העד בעדותו, כי הוא לא זוכר. שהוא לוקח אחריות רק על מה שהוא עשה והעיד:

" רועי לא תקף. אני אומר שאני הייתי עם רועי שם, אני זה שתקפתי, היה את ויגדרוביץ והיה את הבחור שלו השלישי הנוסף..."

73. העד מודה שהנאשם היה איתו בדירה בתקיפה, הגרסה בעדות זו היא כי הנאשם לא ידע בשביל מה הגיע לשוויץ אך נכח בדירה, ידע שצריך להרתיע אדם אך לא היתה תקיפה רצינית בדירה והעד הוא זה שדחף (שם עמ' 244 שו 2 ואילך).

74. אין בידי לקבל את גרסתו זו של אמסלם, אשר ניכר כי ניסה ככל יכולתו להמעיט מחומרת האירועים וממעורבותו של הנאשם, כאשר כפי שפורט בגרסאותיו נתגלו סתירות רבות ו"חורים" אשר לא הצליח ליישב בתשובותיו המתחמקות. העד ענה על שאלות רבות שנשאל -בתשובה: "לא זוכר" ולא כי העובדות אינן נכונות, והתרשמתי כי העד שינה את הודעתו במשטרה אשר נמצאה מהימנה, על מנת להרחיק את הנאשם מהאירוע.

פרשת ההגנה:

עדות הנאשם רועי קריספין:

75. הנאשם בעדותו ציין כי הינו ספורטאי מצטיין, ייצג את ישראל בתחרויות, זכה בפרסים בינלאומיים, עובד בתור מאמן אישי. הקשר עם אמסלם החל משנת 2013 על רקע היכרותם במכון הכושר בו הם מתאמנים יחד. אמסלם סידר לנאשם עבודות אבטחה בין היתר במגזר החרדי. את ויגדרוביץ הכיר הנאשם לטענתו רק בדרך לשוויץ כך תאר בעדותו:

"ישראל פנה אלי והציע לי כאילו יש עבודה לאבטח בחור שהוא מאבטח כבר, שמעולם לא פגשתי, וצריך לטוס איתו לחו"ל, לאירופה וזהו...יש עבודת אבטחה אני טס איתך...הוא מפנק אותנו במסעדות, רגיל לא משהו שחשדתי". (עמ' 253 שו 1-7) "אין לי הרבה מה לדבר עם אנשים שאני מאבטח בדרך כלל אני מאבטח בתור בובה לא בתור איש שיחה".

76. על אירוע התקיפה נשוא כתב האישום העיד הנאשם כך:

"בשעות הערב יצאנו מהמלון, הצטרף אלינו עוד בחור נוסף שלא הכרתי, לא פגשתי אותו. עלינו באוטו אני, ישראל, הבחור הנוסף ואח של אלעזר. אלעזר עלה באוטו נוסף. ישראל פשוט אמר לי

אתה מוריד אותנו באיזה שהוא מקום" אח של אלעזר קוראים לו יהודה, תיסע עם יהודה וכשנתקשר אליכם תבואו לאסוף אותנו יש לנו פגישה", אז אמרתי לו "אתם לא צריכים אותי" אמר לי "לא". "בסדר גמור". הורדנו אותם באיזה מקום, באיזה בית מגורים, זה שכונות, אני לא כל כך מכיר את ציריך. הורדנו אותם שם, המשכנו אני ויהודה לבית קפה, ישבנו בבית קפה עד שקיבלנו טלפון ובאנו לאסוף אותם ואני מאמין שזה האירוע שמדובר עליו". (שם שו 17-24)

77. לעניין האשמות נגדו שידע על עניין הסחיטה העיד:

"לא, מעולם לא שמעתי על דבר כזה כבוד השופט, מעולם. לא אמרו לי ולא הזכירו לי דבר כזה מעולם. וגם אם כן הייתי שומע דבר כזה, אני נשוי פלוס חמש בנות, לא עשיתי פשע בחיי, בחיים לא עשיתי דבר כזה". (עמוד 256 שורות 3-5):

78. בעניין עדותו של אמסלם העיד:

"שקר, לא הייתי באותה דירה עם הבנאדם הזה. המתלונן לא זיהה אותי אפילו כשהוא היה פה. ואני לא אדם שנראה לי אפשר לפספס. בדרך כלל כשאני מאבטח אפילו במועדוני לילה באבטחת אישים, אנשים מזהים אותי תמיד".

79. לגבי האדם השלישי עליו לכאורה ויגדרוביץ מנסה להגן טען העד:

"אני לא מכיר את הבן אדם הזה...זהו הפעם הראשונה שפגשתי אותו, לא היתה לי אינטראקציה איתו. לא לחצתי לו את היד אפילו. הוא בן אדם דתי חרדי גם גדול יחסית לא בגודל שלי אבל גדול מתאמן" (שם עמ' 257 שו 1-3).

80. לשאלה מדוע שמר על זכות השתיקה בחקירה במשטרה השיב, שהתחיל לדבר ואז כאשר התחילו להטיח בו את כל הסעיפים כולל הברחת סמים וכו' הרגיש שזה גדול עליו, הלחץ במעצר בימ"ר היה גדול מאד, בהיוועצות עם עורך דינו שמר על זכות השתיקה (שם עמ' 257 שו 11-21).

81. כשנשאל מדוע כששאלו אותו עם מי טס, ענה, רק עם אמסלם ולא הזכיר את ויגדרוביץ ענה: "אין לי בדיוק תשובה מדויקת על זה" (שם עמ' 259 שו 1).

82. גם על השאלה מדוע בתחילת החקירה הכחיש שניפגש עם חרדים בשווייץ וקיים הרושם שלא רצה לדבר על ויגדרוביץ, לא היו לנאשם תשובות מספקות, וענה שזה היה מלחץ החקירה, אך לא ידע על תוכניותיו של ויגדרוביץ בשווייץ.

83. לעניין סיבת הטיסה ענה שמטרת הטיסה היתה אבטחה עם פינוקים, כדי להביא כסף הביתה. (שם עמ' 260) לעניין זה העיד:

"זה לא פעם ראשונה שעבדתי עם ישראל, עבדתי איתו אינספור פעמים ועם חברת אבטחה של דתיים, זה לא כאילו בא לי מהשמיים...זה כאילו הכל היה נורמלי, לא חשדתי בכלום, לא העליתי בדעתי שאפילו אני אניע למצב כזה עכשיו" (שם עמוד 262 שו 9-10).

84. כשאומת עם השאלה, מדוע במשטרה ענה שמטרת הנסיעה הייתה טיול, ענה, שהסיבה האמתית הייתה שלא רצה שידעו שקיבל על עבודת האבטחה כסף מזומן, מבחינת רשויות המיסים. (שם עמוד 261 18-20)

85. לגבי התשלום שקיבל העיד, כי קיבל סכום מעט גבוה מ- 3,000 ₪, כאשר אמסלם שילם לו את הסכום בשקלים בארץ. (שם בעמ' 263 10-7) בנוסף העיד, כי ויגדרוביץ שילם על הכרטיס טיסה וזאת בניגוד להודעתו במשטרה לפיה הוא שילם בעצמו על הכרטיס טיסה. (265 שו 22-24).

86. העד אומת שבחקירה במשטרה אמר שמעולם במהלך שהותם בשווייץ לא נפרד מאמסלם ואילו בעדותו כעת בבית המשפט העיד שהיו כמה פעמים שכן היו בנפרד, (כאשר הנאשם אבטח את אח של ויגדרוביץ ואמסלם את ויגדרוביץ) (שם עמ' 264 שו 22-23 ו-265 15-16). תשובתו לעניין זה היתה כי לא יודע למה ענה ככה במשטרה וכי זה היה מלחץ החקירה.

87. לנאשם לא היתה תשובה טובה לשאלה, מדוע לא רצה לענות כשנשאל מספר פעמים בחקירה, למי העביר את הכסף עבור הטיסה וביקש שהחוקרים יעברו שאלה...וענה **"היה ונגמר"**. (שם עמ' 267 שו 15-22).

88. הנאשם בעדותו הכחיש שהיה בדירה וטען שכשהיה בשווייץ לא ידע מאומה על התקיפה, גם אמסלם לטענתו, לא שיתף אותו בדבר וכל שידע על המקרה היה רק מאז שנעצר. (עמ' 269 10-20).

89. בעדותו מזכיר הנאשם את אותו גורם שלישי "שלפתע צץ" בעדויותיהם של ויגדרוביץ ואמסלם ומתאר אותו כך: **"אני לא יודע אם הוא ישראלי, הוא כן יהודי, הוא כן דיבר עברית, הוא דתי"**. (שם עמ' 274 שו 13)

90. לנאשם אין הסברים כיצד לא התעניין באיזה שהוא שלב, בפרט לאחר שהואשם בעבירה דן, מיהו אותו אדם שלישי שלכאורה אולי יש בו כדי להוכיח את חפותו. (שם עמ' 273-274).

91. גרסתו של הנאשם בעדותו בבית המשפט מעלה תהיות רבות, ומעל לכל אינה מתיישבת עם תשובתו לכתב האישום לפיה, הוא נכח בדירה (גם אם לא הודה שהיתה שם אלימות).

92. בנוסף, עדותו של הנאשם בבית המשפט הינה עדות כבושה, שכן בעת חקירתו במשטרה שתק ושמר על זכות השתיקה. הכלל החל בעניינה של עדות כבושה הוא, כי משקלה הראייתי של זו מועטה בשל החשד המתעורר באופן טבעי באשר לאמיתותה, זאת כל עוד אין בפי העד הסבר משכנע ומניח את הדעת לטעמים בעטיים כבש את עדותו. לא מצאתי כי הסברו לעניין שתיקתו בחקירה, משכנע. לא סביר, כי אדם יסתכן בחשדות חמורות על עברות סחיטה באיומים רק בשל חשש כי "יתפס" בהעלמת מס ועוד של סכום זעום יחסית של 3,000 ₪. אם אכן היתה לנאשם גרסה מבוססת ואמתית, יכול היה בנקל להביא טענותיו בפני החוקרים לבדיקתם.

93. אכן עומדת לחשוד זכות שתיקה, יחד עם זאת על טיבה של זכות השתיקה עמד כבוד השופט י' קדמי בע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל**, תק-על 98(2) 843 (1998):

"אכן עומדת לו לחשוד זכות שתיקה מוחלטת בשלב החקירה וזכות בחירה בקו הגנה במהלך הדיון במשפט; ואין הדעת סובלת שעשיית שימוש בזכות השתיקה או בזכות בחירתו של קו הגנה, יהיו לו כשלעצמם לרועץ. ברם, לעשיית שימוש בזכות השתיקה על ידי חשוד ישנו "מחיר" טבעי מן ההיבט הראייתי. חשוד הבוחר בשתיקה גורם לכך, שהראיות העומדות לחובתו נותרות "ללא משקל שכנגד" ובכך מתחזק, מטבע הדברים, כוחן הלכאורי של אותן ראיות והדבר יכביד עליו כאשר יעלה את גרסתו בעדותו במהלך הדיון...אשר על כן, גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין

בדבר הטעם לכבישתה של הגרסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגרסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הרי היא מעיבה על אמינותה של הגרסה".

94. בענייננו כאמור, לא מצאתי כי בהסבריו של הנאשם לשתיקתו הוסרה אותה "תווית של חשד". לנאשם גם לא היו הסברים משכנעים באשר לפרטים נוספים; א. אי הזכרתו כי ויגדרוביץ טס איתו ועם אמסלם לשווייץ, ב. ההתחמקות לעניין התשלום עבור הטיסה, ג. הסתירה בין גרסתו הראשונית כי הוא ואמסלם לא נפרדו בכלל בשווייץ לבין גרסתו השנייה כי היו מקרים שהוא אבטח לבדו את אחיו של ויגדרוביץ. כל אלו מצביעים על כך שהנאשם מנסה להרחיק עצמו מן האירוע ומהמעורבים בפרשה. מצופה, כי אדם חף מפשע, שמאשימים אותו בדבר שאין לו כל קשר אליו כפי שטוען הנאשם, יכחיש בתוקף את הדברים שמטחים בו, וימסור את גרסתו כבר בחקירתו הראשונה. דבר זה לא נעשה על ידי הנאשם, והתנהלותו בחקירה כמו גם בעדותו בבית המשפט מערערת את אמינותו.

סיכומי הצדדים

עיקרי טענות המאשימה

95. שני התוקפים- ביניהם הנאשם, היו שותפים לסחיטה, ניתן ללמוד זאת מעדותו של המתלונן, אשר תיאר כי שניים שהגיעו תקפו אותו והתריעו בפניו שעוד מעט יגיע בן אדם שהוא צריך לשמוע בקולו. הנאשם ידע שיבוא מישו שיציב דרישות בפני המתלונן, לפיכך הוא מהווה חלק מעבירת הסחיטה. על מנת להרשיע בעבירת סחיטה, אין הכרח בהוכחת ישיבת הכנה מסודרת בין ויגדרוביץ לתוקפים, די בכך שהוכח כי התוקפים תקפו במטרה שתהיה סחיטה כלומר שתהיה תוצאה לתקיפה. (עמוד 48 שורה 4 ועמוד 49 שורה 5). בהתאם לעדותו של המתלונן, בזמן שויגדרוביץ מציב את אותם תנאים הנאשם נמצא בדירה, מסתובב בה ומעיר הערות (עמ' 49 שורה 17 עמ' 51 שורה 15). הנאשם היה חלק מהסחיטה ולא רק חלק מהתקיפה. גם מדבריו של ויגדרוביץ במשטרה ניתן ללמוד זאת. (עמוד 80 להודעה של ויגדרוביץ במשטרה). המאשימה הדגישה בסיכומיה שויגדרוביץ הורשע בסעיף 427 סיפא, קרי, הסחיטה הוציאה פירות.

96. לעניין זהות התוקפים, אין מחלוקת כי אמסלם היה אחד משני התוקפים. המתלונן לא זיהה את התוקפים, אך הוא מתאר בעמוד 53 שורה 15 לעדותו, שאחד התוקפים היה גברתן ואחד פחות- תיאור שמתאים לאמסלם ולנאשם. ראיות חזקות יותר הקושרות חד משמעית את הנאשם למקרה, הן הגרסאות של אמסלם וויגדרוביץ במשטרה. באשר לחזרתם של אמסלם וויגדרוביץ מהודעתם במשטרה, ציינה ב"כ המאשימה, שהדבר הפך לעניין שבשגרה ששותפים חוזרים בהם מהודעות כנגד חבריהם. ב"כ המאשימה ביקש להעדיף את ההודעות במשטרה לפי סעיף 10א לפקודת הראיות על פני עדותם בבית המשפט. בהודעה במשטרה אמסלם מתאר במפורש שאמר לנאשם שהם הולכים להרתיע בן אדם ולדאוג שלא יברח מהפגישה. אמסלם תיאר בהודעה במשטרה שהמתינו למתלונן חצי שעה בדירה, שצעקו על המתלונן, החזיקו את הידיים של המתלונן וחסמו את הדלת. לעומת זאת, התיאור שמתאר אמסלם בבית המשפט הוא תיאור פסטורלי המנותק מהמציאות, לפיו ויגדרוביץ הזמין אותו ואת הנאשם רק לטיול, שילם להם על ההוצאות וכל דבריו במשטרה נבעו רק מלחץ החקירה. בגרסתו בישיבת ההוכחות השנייה שוב חזר אמסלם וקשר את הנאשם עם המקרה (עמ' 244 248 שורה 7). יש להעדיף את גרסתו של אמסלם במשטרה וזאת ממספר טעמים, אין הגיון בגרסתו הראשונה של אמסלם בעדותו בית המשפט. מדובר עמוד 18

בסיפור פנטסטי לפיו ויגדרוביץ מזמין את אמסלם והנאשם- אותו לכאורה הוא לא מכיר לטיול בשווייץ על חשבוננו. גרסה זו סובלת גם ממספר סתירות, למשל, בתחילה העיד, שהנאשם קנה לעצמו את הכרטיס טיסה כי לא רצה טובות מאף אחד, כאשר לאחר מכן ציין שהנאשם קיבל מויגדרוביץ 10,000 ₪ לבזבזים. סתירה נוספת היא שבתחילה אמסלם העיד שהנסיעה היתה "בשביל הכיף" ואילו בחקירתו הנגדית אמר שויגדרוביץ שכר אותם בשביל לאבטח.

97. ההודעה במשטרה היתה מחודדת ואוטנטית, כך לדוגמה, אמסלם לא שייך את הנאשם גם לתקיפות בישראל אלא רק לאירוע בשווייץ. בנוסף, אמסלם לא הכניס את יהודה אחיו של ויגדרוביץ שהיה איתם בשווייץ לסיפור התקיפה, מכאן שגרסתו במשטרה היא גרסת האמת והוא תיאר את חלקו של הנאשם באירוע הסחיטה.

98. בעדותו הראשונה של אמסלם בבית המשפט נמצאו סתירות כאשר העיד בתחילה, כי חלק מהדברים שנכתבו בהודעה במשטרה כלל לא נאמרו, אך כשאומת עם התמלילים, לא נתן תשובה רצינית. תירוץ נוסף לשינוי גרסתו תירץ אמסלם בכך, שויגדרוביץ הוא זה שאמר לו מה להגיד במשטרה על מנת "שיצא בזול". תירוץ זה אינו מסתדר עם האמת, שכן ויגדרוביץ בעצמו הודה במעשה וכי אמסלם גם ככה הפליל את ויגדרוביץ בכך שמסר שהוא הדמות שעומדת מאחורי אירוע הסחיטה. בנוסף, אמסלם אישר את התקיפות בארץ, ואין כל סיבה הגיונית שאמסלם יאמר את האמת רק לעניין התקיפות בישראל ואילו על התקיפה בשווייץ ישקרו. לכל אלו יש להוסיף, שבסופו של יום הוגש כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון בעניינו של אמסלם, בו הוא הודה גם בחלקו של הנאשם, גם עובדה זאת מתיישבת עם תשובותיו במשטרה. הגרסה הראשונה של אמסלם בבית המשפט לפיה הנאשם לא היה כלל בדירה, אינה מתיישבת גם עם תשובתו של הנאשם עצמו לכתב האישום. הודעתו של אמסלם במשטרה גם מסתדרת עם עדותו השניה בבית המשפט בה הוא חזר ואישר את עיקרי הדברים בהודעתו במשטרה, לרבות העובדה שהיה בדירה, וקשר את הנאשם בצורה חד משמעית לאירוע הסחיטה.

99. לפיכך טוענת המאשימה, כי די בעדותו האחרונה של אמסלם כדי להפליל את הנאשם, כשהחיזוק לכך הם דברי המתלונן עצמו וגרסת הנאשם בתשובתו לכתב האישום שהוא אכן היה בדירה.

100. גם עדותו של ויגדרוביץ בבית המשפט היתה שונה מהודעתו במשטרה. לפתע היה חשוב לויגדרוביץ להוציא את הנאשם מהסיפור והוא העיד על אופיו הטוב של הנאשם שהתנהג "כאיש שומר חוק לאורך כל הדרך" לדבריו. דברים אלו עומדים בסתירה מוחלטת לדברים שאמר ויגדרוביץ במשטרה, לפיהם ביקש מאמסלם ומהנאשם שירתיעו את המתלונן שיקשיב למה שויגדרוביץ יאמר לו ובקשתו כי יחכו לו בדירה. ויגדרוביץ מתאר בהודעתו במשטרה שהנאשם ואמסלם היו בדירה והמתלונן היה קשור באזיקון. ויגדרוביץ גם מאשר שהיה שימוש באקדח שנחזה להיות אמתי ושדלת הסלון לא היתה מחוברת. דברים אלו מתיישבים היטב עם עדותו של המתלונן אשר הייתה אמינה ואובייקטיבית.

101. ויגדרוביץ בעדותו חזר מדבריו אלו שאמר במשטרה, אך גם בעדותו בבית המשפט הוא אומר דברים שמהם ניתן להבין שהנאשם התלווה איתו לשווייץ בגלל מבנה גופו על מנת להרתיע (עמ' 205 שורה 6) ושהביא לאמסלם אקדח צעצוע ואזיקונים לשם כך. כשויגדרוביץ נשאל לגבי אחיו, האם גם היה מעורב בתקיפה, פולט ויגדרוביץ "הוא באמת לא ידע" (עמוד 143 שורה 8) כלומר, במובחן מהנאשם שהוא באמת ידע. גם ויגדרוביץ העיד כי שיקר בהודעתו במשטרה, כי רצה לרצות את המשטרה ו"לישר קו" עם הגרסאות של המתלונן ואמסלם, לפיהן הנאשם היה בדירה. אולם, מהתמלול

ניתן לראות כי הדינמיקה עם החוקרים היתה שונה לחלוטין והם לא אמרו לו מה להגיד. בנוסף ניתן לראות שהודעתו במשטרה היתה אמת שכן ויגדרוביץ ידע לשלול דברים ובחלק מהדברים לא "לישר קו" עם הגרסאות של המתלונן ואמסלם. כך למשל לעניין פציעתו של המתלונן, ויגדרוביץ טען בניגוד לעמדת המתלונן, כי אולי נגרמה רק שריטה אחת מהתקיפה. ויגדרוביץ גם שלל כניסתם של אנשים לדירה, ומצד שני, אישר בבית המשפט שלקח את הנאשם איתו לשוויץ כדי להשתמש בחזותו, על מנת להרתיע את המתלונן. אין כל הסבר לכך שויגדרוביץ הביא את הנאשם עד לשוויץ כאיש אבטחה ולבסוף לא להביא אותו לדירה של המתלונן. כשעומת ויגדרוביץ עם שאלה זו התחמק ממתן תשובה. נקודה נוספת אשר בעטייה יש להעדיף את הודעתו של ויגדרוביץ במשטרה, היא העובדה שהודעתו מתיישבת עם הודעותיהם של אמסלם והמתלונן. ויגדרוביץ כמו אמסלם הודה בעובדות כתב האישום המתוקן בעניינו, אשר קושר גם את הנאשם לאירוע הסחיטה. כשויגדרוביץ נשאל על ידי בית המשפט מספר פעמים מהי זהות התוקף השני, הוא מסרב לענות על כך. לכן גם בעניינו יש להעדיף את הודעתו במשטרה בהתאם לסעיף 10א.

102. המתלונן קיבל רשות להתגורר בדירה בשוויץ מאדם בשם צבי הולץ, המתלונן הכיר אותו, לפיכך לא ייתכן כי צבי הולץ הוא אחד מהתוקפים. גם ויגדרוביץ עצמו באחד מעדויותיו טען שהולץ לא ידע מה הולך לקרות בדירה. בהודעתו במשטרה אמר אמסלם פוזיטיבית שרק הוא והנאשם היו בדירה. הנאשם מתאר בעדותו שהם נסעו ארבעה אנשים מהמלון לדירה של המתלונן, אמסלם, יהודה אחיו של ויגדרוביץ הנאשם ועוד אדם עלום שם. תמוה כי הנאשם לא מתעניין כלל מיהו אותו אדם שנוסע איתו, אדם שלטענת ההגנה הוא התוקף הנוסף ולא הנאשם.

103. ב"כ המאשימה התעכבה על השקרים של הנאשם על מנת להסתיר את הנסיעה לשוויץ. א. הוא לא הסכים להזכיר במשטרה את ויגדרוביץ כמי שנסע איתו, גם בבית המשפט הנאשם לא הסביר מדוע לא הזכיר את ויגדרוביץ כמי שהיה איתו בחו"ל. ב. בחקירתו השנייה שמר הנאשם על זכות השתיקה. ג. הנאשם שיקר כשאמר במשטרה שמטרת הנסיעה הייתה "טיול" ולא "אבטחה" כפי שטען מאוחר יותר בבית המשפט. ד. הנאשם לא הסביר מדוע סיפר כי שילם את הכסף עבור הטיסה בעצמו, גם לא רצה לספר למי העביר את הכסף עבור הטיסה ושהיה עם ויגדרוביץ בעוד כמה מקומות.

104. הסברו של הנאשם להתנהלותו, כי חשש שיעלו על זה שהעלים מס, אינה מתקבלת על הדעת, שכן הנאשם לכאורה העדיף לשקר במשטרה ולהיחקר על עבירה חמורה של תקיפה וסחיטה בגלל חשש להיתפס על העלמת מס ועוד של סכום פגוע של 3,000 ש"ח. בנוסף, הנאשם בעדותו בבית המשפט סתר חזיתית את מה שאמר בתשובה לאישום. בעוד שבתשובה לאישום הוא אמר שהוא היה נוכח בדירה וראה שיחה כלשהי שמתנהלת שם, בבית המשפט בעדותו הוא סתר את הדברים וטען שלא היה כך. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה ע"פ 6813-16 פסקה 43, לפיה שקר מרכזי עולה לכדי סיוע. תמיהה נוספת שעולה, היא אם אכן הנאשם שהה כל זמן התקיפה בבית קפה עם אחיו של ויגדרוביץ, מדוע לא הביאו את האח לתת עדות. בהקשר זה הזכיר ב"כ המאשימה את הכלל הפסיקתי לפיו, אם לא זימנת עד שהוא נדרש להוכחת חפותך זה יפעל כנגדך.

105. באשר לטענת "אכיפה בררנית", אין ראיות שקושרות אדם אחר לאירוע הספציפי שהתרחש בשוויץ. מכל המפורט יש לקשור את הנאשם למעשה, ולהרשיע אותו בכל המיוחס לו בכתב האישום לרבות סעיף הסחיטה סיפא.

עיקר טענות ההגנה:

106. הנאשם הינו דמות בולטת חזותית ועם זאת המתלונן אינו מזהה את הנאשם בעדותו בבית המשפט. ויגדרוביץ יושב עם המתלונן אחרי התקיפה בבית קפה ומראה לו תמונה של הנאשם ומפחיד אותו שאלו אנשים שעובדים איתו מנחת זרועם תסבול. אם אכן הנאשם תקף את המתלונן, מדוע ויגדרוביץ צריך להראות לו תמונה שלו ולא אומר לו האיש שתקף אותך אתמול ממנו יש לך לפחד. (עמוד 306 לסיכומים בע"פ שורה 19-23).
107. המתלוננת לא היתה נוכחת באירוע, ויגדרוביץ ואמסלם נותנים שלל גרסאות הן במשטרה והן בבית המשפט, דבר אשר לא מאפשר לתת משקל לכלל גרסאותיהם.
108. גם אם יקבע כי הנאשם היה נוכח בעת התקיפה, לא ניתן להסיק מכך כי הנאשם היה מעורב באירוע הסחיטה.
109. מכלל העדויות כפי שהובאו בבית המשפט, מהלך הסחיטה והאיומים על המתלונן החל קודם לאירוע בשוויץ והמשיך לאחריו. האירוע בשוויץ היווה רק אחד מהאירועים שבהמשכם המתלונן היה מוכן למלא אחר תנאי החסידות.
110. החסידות ובראשם ויגדרוביץ החלו בהפצת פשקווילים כנגד המתלונן כבר בשנת 2014 בעקבותיהם הותקף המתלונן מילולית ופיזית. נשלחו אל משפחתו של המתלונן מכתבי נאצה הכוללים איומים שמטרתם הייתה להפעיל לחץ על המתלונן.
111. ניכר כי המתלונן מפחד מויגדרוביץ ורואה בו כבריון שעוקב אחריו ותוקף אותו, שולח אנשים עליו ויודע עליו הכל.
112. באחת מעדויותיו סיפר המתלונן, כי האדם שהטיל אימה עליו ועל אשתו היה משה בצלאל אלתר. השיחות שערך אלתר עם המתלונן היו מעשה סחיטה ואיומים אשר אינם מתפרשים לשתי פנים.
113. עסקן נוסף מחסידות גור אותו מזכיר המתלונן הוא חיים ברוט, אשר המתלונן מציית להוראתו לטוס לשוויץ, כיוון שפחד מההתקפות שעבר בארץ.
114. הנאשם כאמור, לא נמנה מאותם אנשים אשר לאורך כל התקופה איימו והפחידו את המתלונן, כאשר מנגד, כנגד אותם עסקנים לא הוגש כתב אישום בעניינם.
115. המתלונן הגיש מספר תלונות במשטרה לאחר התקיפות השונות שעבר על ידי השליחים מחסידות גור, על ידי אלתר ובורד. לאחר האירוע בשוויץ, המתלונן לא הגיש כל תלונה במשטרה. עובדה זאת מהווה תמיהה לגבי האירוע שהתרחש בדירה בשוויץ והאם הוא מהווה סחיטה בכח או באיומים כנגד המתלונן.
- המסמכים הרפואיים אותם הגישה המאשימה, אינם מצביעים על תקיפה קשה אותה לכאורה עבר המתלונן בדירה. תמוה כיצד המתלונן נפגש באותו היום לשיחה נוספת עם ויגדרוביץ לאחר שעבר תקיפה קשה לכאורה.
- גם ויגדרוביץ וגם אמסלם נתנו מספר גרסאות סותרות לאירועי כתב האישום, משכך לא ניתן

לקבל גרסה אחת כגרסה מהימנה. בפרט, כי הודעותיהם במשטרה אינן מתאימות לעובדות

הבסיסיות בהן הודו במסגרת כתב האישום המתוקן שהוגש עניינם.

הנאשם לא מכחיש שנסע לשווייץ, אלא שבניגוד לאמסלם ויגדרוביץ הוא עומד על חפותו כי לא לקח חלק באירוע המתואר בכתב האישום.

כתב האישום לא מצביע על כל אינטרס אשר היה לנאשם, בניגוד ליתר המעורבים בפרשה. בהתאם לראיות, הנאשם כלל לא הכיר את המעורבים או המתלונן למעט את אמסלם עימו עבד מספר פעמים.

116. לענין עדותה של חנה המתלוננת שלימים הפכה לרעייתו של המתלונן, העידה בבית המשפט ששיתפה פעולה עם חסידות גור כי הרגישה שהיא נסחטת. המתלוננת גם שלחה מכתב לגבאי של חסידות גור אשר ניהל נגדה קמפיין במשך זמן ופגע בה. המתלוננת סיפרה כי הרגישה שמדובר בפיקוח נפש, שאם לא תעשה כדבריהם יהרגו את המתלונן. לכל מסכת הסחיטה הזאת אין שום קשר לנאשם. המתלוננת אף הוסיפה בעדותה כי הפושעים האמתיים עדיין מסתובבים חופשי.

117. העד ויגדרוביץ אינו אמין ולא ניתן לתת בו אמון. מדובר באדם אשר אינו בוחל באמצעים, אשר חתם פעמיים על הסכם עד מדינה ופעמיים הפר אותו, ברח מהארץ בזרות בדויה ובדרכון מזויף, כל זאת כאשר תלוי ועומד כנגדו כתב אישום נוסף חמור הרבה יותר. ויגדרוביץ נעצר על עדות שקר תמורת טובת הנאה, קשירת קשר לביצוע פשע, סחיטה באיומים, שימוש בדיעה בדרך של האזנת סתר ובידוי ראיות. ויגדרוביץ שיחד פרקליט באוקראינה והשתיל סמים אצל המתלונן וגרם למעצרו. כך העד הופעל על ידי היחידה החוקרת כנגד חשודים אחרים, אך בפועל שיקר למפעיליו במשטרה. על עד זה לא ייתכן כי המאשימה מבקשת להיבנות. תוך 3 ימים מוגש תסקיר מעצר בעניינו של ויגדרוביץ והאיש משוחרר למעצר בית, דבר בלתי נתפס.

ויגדרוביץ שיתף פעולה עם המשטרה כיוון שאיימו עליו שיעצרו את האחים שלו, גרסתו ניתנה

במשטרה לאחר שהחוקרים הראו לו את החקירה של אמסלם והמתלונן.

ויגדרוביץ נתן 10,000 ₪ לאמסלם אשר היה צריך להפריש מהסכום לנאשם עבור נסיעתו לחו"ל.

118. לענין העד אמסלם אשר גם מהודעתו במשטרה מנסה המאשימה להבנות, עולה שלנאשם לא היה חלק בתכנון הנסיעה והוא לא היה מודע למה שיקרה בדירה. ויגדרוביץ הסביר את מהלך האירוע לאמסלם בלבד. הנאשם לא הכיר את ויגדרוביץ או האחרים בחסידות.

119. גם בהתאם להודעה המפלילה של אמסלם, הוא מציין כי עם כניסת ויגדרוביץ והחסידים לדירה, הוא והנאשם יצאו ממנה וחיכו לויגדרוביץ במשך שעה. עניין זה מהותי וסותר את טענת המאשימה, לפיה הנאשם נוכח בדירה למתן דרישותיו של ויגדרוביץ למתלונן.

120. אמסלם העיד פעמיים על דוכן העדים כאשר בכל פעם משנה את גרסתו. בפעם הראשונה טען כי בדה את הודעתו במשטרה כיוון שהיה נתון תחת לחץ. מאוחר יותר לאחר שאמסלם חתם על הסדר טיעון, נתן גרסה לפיה הנאשם לא נכנס לבית אלא היה מחוץ לבית וכי הוא לא היה מעורב. בנוסף, אמסלם שולל שימוש באקדח צעצוע וגם שהופעלה אלימות פיזית. אמסלם טען בבית המשפט שאדם אחר שרק ויגדרוביץ מכיר היה נוכח בדירה.

121. אמסלם הכחיש את הדברים שחתם עליהם בהסדר הטיעון אשר הוגש על ידי המאשימה וטען כי הגיע לשוויון לצורך טיול ואבטחה, גם עובדה זו לא מוסיפה למהימנותו.

122. בגרסתו הרביעית שינה אמסלם שוב את גרסתו, וטען שהנאשם היה נוכח אך היה אדם נוסף איתו. הנאשם עצמו לא תקף וחלקו היה מינורי. לגרסתו, הוא אמסלם היה זה אשר היכה במתלון וקשר אותו באזיקים ואילו הנאשם לא עשה דבר. אמסלם הסביר, כי הוא זה אשר הביא את הנאשם לשוויון אשר חשב שמגיע למטרת אבטחה ובטח שלא לתקיפה וסחיטה וכי הנאשם כלל לא מכיר את ויגדרוביץ.

123. טענה נוספת של ההגנה היא טענת הגנה מן הצדק לאור אכיפה בררנית; המאשימה בחרה באופן מגמתי להעמיד לדין את הנאשם בעוד שאנשים שלקחו חלק ברור ומשמעותי במסכת התקיפות והאיומים כנגד המתלון לא הועמדו לדין כלל. חיים בורד אשר איים על המתלון ושלח אותו לשוויון ובהמשך היה עמו באוקראינה ולקח חלק פעיל בעניין הסמים, נחקר אך לא הועמד לדין למרות הודעותיו של המתלון המפלילות אותו בצורה ברורה. מדובר באנשים שהמתלונים עצמם מצביעים עליהם כאלו אשר תקפו וסחטו וגרמו להם לציית להוראותיהם. אנשים אלו יוצאים בסופו של יום ללא שמוגש כתב אישום בעניינם. כך שגם אם יוכח שהנאשם לקח חלק מסוים בפרשה, לכל הדעות וודאי שלא היווה את הגורם המרכזי. תיק התקיפה בחיפה נסגר למרות שאחד התוקפים בשם גרינצק הודה בתקיפה.

124. המאשימה נמנעה מלעשות פעולות לצורך חיזוק טענתה לנוכחות הנאשם בדירה ולא בקשה את מצלמות האבטחה מציריך, אשר היו יכולות לאשש אם אכן הנאשם היה נוכח בדירה באותו מועד של האירוע.

125. מדובר בנאשם ללא עבר פלילי, אשר כל מהלך חייו נהפכו. הנאשם היווה מודל לחיקוי לרבים, ייצג את מדינת ישראל בפורומים בינלאומיים, שבר שיאים וזכה בתחרויות מר ישראל. עברו הנקי של הנאשם בולט אל מול אמסלם וויגדרוביץ אשר הודו בעבירות תקיפה סחיטה ועבירות שיבוש רבות. לפיכך יש להעדיף את גרסת הנאשם אל מול גרסתם.

126. לעניין התשלום שקיבל הנאשם, הרי שלא נאמר לו כי ייקח חלק באירוע כזה ואכן לא לקח חלק באירוע, לפיכך תשלום של 3,000 ₪ עבור שירותי ליווי למספר ימים הינו תשלום הגיוני. הנאשם לא דיווח על אותם 3,000 ₪ מאחר וחשש לבעיות עם רשויות המסים.

127. לסיכום, לא ניתן לעשות "פלגין דיבורא" ולקבל את גרסת העדים במשטרה על פני גרסתיהם בבית המשפט אשר גם הן לא היו אחידות ומלאות סתירות. גם אם בית המשפט יעדיף את גרסת העדים במשטרה כי הנאשם היה נוכח בדירה במהלך התקיפה, יש לקבוע כי הנאשם לא השתתף באירוע הסחיטה.

128. אין בתיק בדל ראייה למעט גרסאותיהם במשטרה של שני אנשים לא אמינים - אמסלם וויגדרוביץ שרצו להוריד חלק מהאחריות מעצמם. יתרה מכך, ויגדרוביץ בשום שלב לא אומר ששוחח עם הנאשם והסביר לו מה מטרת הנסיעה. גם כשקוראים את ההודעה של אמסלם מבינים שויגדרוביץ לא ידע בשלב שנסע איתם לשוויון מה הוא הולך לעשות. גרסתו של הנאשם על דוכן העדים היתה אמינה גם כשהתשובות לא היו נוחות לו.

129. הנאשם קיבל על הנסיעה 3,000 ₪ בלבד, לו אכן היה מעורב באמת באירוע התקיפה והסחיטה מדוע לא דרש את יתרת הכסף.

130. גם אם גרסת אמסלם במשטרה היא אמת, לא ניתן לברור ממנה רק חלק מהפריטים הנוחים למאשימה כפי שהמאשימה מבקשת. למשל לגרסת אמסלם במשטרה היא שהנאשם בשום שלב לא ידע שהולכת להתבצע תקיפה אלא רק חשב שתפקידו להרתיע בגלל חזותו. לכן גם אם מקבלים את הודעתו במשטרה כאמת, לכל היותר אפשר להרשיע את הנאשם באיומים.

דין והכרעה:

131. לאחר בחינת הראיות ושקילת טענות הצדדים, מסקנתי היא כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977, יחד עם זאת החלטתי כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם עבר עבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק על אף שהדבר לא נדרש בכתב האישום בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי התשמ"ב - 1982, ולהלן נימוקי.

132. הראיות המרכזיות שעליהן מבקשת המאשימה להתבסס היא הודעתם של ישראל אמסלם ואלעזר ויגדוביץ במשטרה, אשר עיקרן פורט בסעיפים 12-18 ו- 49-50 לעיל ואשר הוגשו לבית המשפט מכוח סעיף 10(א) לפקודה. לראיה זו מבקשת המאשימה למצוא חיזוק בעדות המתלונן ותשובת הנאשם לכתב האישום.

133. שניים הוכרזו בענייננו כעדים עוינים, ישראל אמסלם ואלעזר ויגדוביץ לאחר שסתרו במהלך עדותם בבית המשפט את הודעתם במשטרה כפי שפורט לעיל.

134. קבילת אמרת חוץ שניתנה על ידי עד לפי סעיף 10א לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א - 1971, מותנית בכך שקיים שינוי בפרט מהותי בין עדותו בבית המשפט לבין הדברים שמסר בהודעתו, או שהעד מכחיש את דבריו בהודעה או טוען שאינו זוכר אותם, וכן כי מתן האמרה הוכח בבית המשפט ונותן האמרה עמד לחקירה בפני בית המשפט (ראו: ע"פ 6968/09 יונס נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו 30.8.12), י' קדמי על הראיות, חלק ראשון, 372 מהדורה משולבת ומעודכנת, תש"ע-2009).

135. בענייננו, אין ספק שעדותם של אמסלם וויגדוביץ שונה בפרטים מהותיים בכל הנוגע לנאשם ולמעורבותו באירוע נשוא כתב האישום. בנוסף העדים אישרו את מתן הודעותיהם במשטרה, אלא שלטענתם אמרו את הדברים "מתוך לחץ החוקרים". כמו כן הוגשו התמלילים מהם עולה כי אמסלם וויגדוביץ אכן נתנו הודעות במשטרה הקושרות את הנאשם לאירוע הסחיטה. בנוסף, הם העידו בבית המשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרם ובכך מתקיים גם התנאי השלישי. מכאן שקיים בסיס איתן לקבלת האמרות כראיות.

136. לצורך הרשעתו של אדם על סמך אמרת חוץ של עד שנתקבלה מכוח סעיף 10(א) לפקודת הראיות, נדרשת תוספת בדמות דבר לחיזוק (סעיף 10א(ד)). נקבע בפסיקה, כי גם כאשר מדובר באמרת שותף לעבירה, שנתקבלה מכוח סעיף 10(א) לפקודת הראיות, התוספת הראייתית הנדרשת לצורך הרשעה היא ראייה מאמתת ולא מסבכת, לעניין זה ראו: ע"פ 238/89 אספקלור נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 405:

"החיזוק נכרך אל דברי אותו העד- שותף העבירה- המייחסים לנאשם מעשה עבירה, אך אינו חייב להתייחס לעבירה עצמה. הוא נועד להצביע על כך שדברי העד בעומדם בפני עצמם הם דברים אמינים. על כן אין הכרח שפניו של החיזוק יהיו אל העבירה או אל הקשר העברייני בין הנאשם

לבין העד- השותף לעבירה. החיזוק נצמד לתוכנם של דברי העד השותף או למקצתם. מתוך העדות נדלים כאילו קטע או קטעים אשר אליהם מבקשים לצרף גיבוי- כמעין דופן נוסף- כדי שקטעי הדברים הללו יתוגברו מבחינת אמינותם ומהימנותם וישליכו בכך על אמינות ועל המהימנות של דברי השותף בכללותם."

137. סעיף 10א(ג) לפקודת הראיות, המתייחס למשקל הראייתי של אמרת חוץ שנתקבלה כראיה, קובע, כי בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים ירשמו (ראו: ע"פ 4210/09 **לירן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 25.11.09)).

138. לצורך הרשעה מכוח סעיף 10א' לפקודת הראיות (נוסח חדש) תשל"א- 1971 נדרשת תוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק" בהתאם לסעיף 10א(ד) לפקודה. לא מדובר בתוספת מסבכת בהכרח ודי בתוספת מאמתת. בהתאם לפסיקה, להבדיל מראיית סיוע, אין ראיית החיזוק חייבת להתייחס לשאלה השנייה במחלוקת דווקא או לאישום בעבירה עצמה, אלא די בראיה המגבירה את אמינותה של האמרה על ידי אישור פרט רלוונטי לעבירה.

139. היה והתקבלה האמרה, בית המשפט אינו מחויב לקבל את כולה כפי שהיא ורשאי הוא לפצלה, לקבל חלקים ממנה כמהימנים ולדחות אחרים כבלתי מהימנים ולהעניק משקל כזה או אחר לחלקים שהחליט לקבל (קדמי שם, עמ' 393-396).

140. לאחר שעמדנו בקבילות הטכנית של האמרה שהוגשה בהתאם לסעיף 10א', יש לבחון האם יש מקום להעדיף את אמרת החוץ של העדים, על פני עדותם בבית המשפט. במקרה דנן אני סבור, כי עדותם של העדים בבית המשפט היוותה ניסיון שקוף ומגמתי למזער ואף לבטל את הקשר בין הנאשם לאירוע הסחיטה. העדים העידו בפני תשובות מתחמקות ועל עובדות רבות טענו כי הם אינם זוכרים. בנוסף, אין בידי לקבל את טענת העדים כי הדברים שנאמרו על ידם נאמרו "מלחץ החוקרים" או כי "ישרו קו" עם מה שהחוקרים רצו לשמוע. צפיתי בתקליטורי החקירה (המסומנים ת/יא/2 יב'2/ג/2) והתרשמתי כי לא הופעל על העדים לחץ או כי הובילו אותם למסור פרטים מסוימים. אמרותיהם היו אותנטיות וקוהרנטיות ומבוססות על התפתחות הגיונית של פרטי האירוע נשוא כתב האישום.

141. הודעות אמסלם וויגדרוביץ במשטרה תואמת לגרסתו של המתלונן בליבת הדברים ובכך יש חיזוק להודעותיהם. כמו כן, קיימים חיזוקים ראייתיים נוספים, העדים ענו בחיוב על פרטים מסוימים אך ידעו לשלול פרטים אחרים, כך למשל לעניין אי מעורבותו של יהודה אחיו של ויגדרוביץ, כך לעניין פציעתו הקלה של המתלונן, הדלת העקורה, אקדח הצעצוע האזיקונים ואף אירועי התקיפה הנוספים שהתרחשו בארץ כנגד המתלונן. חיזוק נוסף הוא תשובתו של הנאשם לכתב האישום המאשרת כי נכח בדירה בה התרחש אירוע הסחיטה.

142. לעניין טענת ההגנה כי לא ניתן להסתמך רק על חלק מהאמרות ועדויות אמסלם וויגדרוביץ במשטרה ובפניי, נקבע בפסיקה, כי גם כאשר בית המשפט אינו נותן אמון בחלק מעדות העד, ניתן לפצל את העדות וליתן אמון רק בחלקה:

"מן המפורסמות, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים

מקשה אחת. במקרים אלה, שומה על בית המשפט לבחון את הדברים בזהירות מרבית, ורשאי הוא לפלג את האמירות "פליגין דיבורא" בניסוח שהשתרש בפסיקה הישראלית- ולקבל כעדות אמת את אשר נראה נאמן בעינו, תוך שהוא דוחה כעדות שקר את אשר נראה בלתי מהימן" (ע"פ 7637/05 יוסף נ' מדינת ישראל, עמ' 23-24 (5.7.07)).

143. מצאתי כי אין בשינוי גרסאותיהם של העדים לפגום באמון שנתתי בהודעותיהם במשטרה, שכן יש לראות את התמונה הכוללת ואת הצטברותם של האמירות וההתנהגויות של המעורבים בפרשה. מסקנה זו נתמכת מקבלת חיזוק כמתחייב מסעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, בראיות ובעדויות נוספות לרבות עדותו של המתלונן. דיני הראיות המודרניים ממעטים בכבילת שיקול הדעת השיפוטי בכללים טכניים, והם מושתתים על עקרון ההערכה החופשית משקלה הפנימי של עדות נקבע על סמך שיקולים שבהתרשמות ושיקולים שבהגיון, כגון: הגיונה הפנימי, סדר הפרטים הנמסרים בה וכיוצא באלה סימנים המשכנעים כי המדובר בדברי אמת. ואולם יש שנדרשת תוספת ראייתית מכח הדין. (ע"פ 6147/92 מדינת ישראל נ' יוסף בן שלמה כהן פ"ד מח(1) 62 67 ב-ג).

טענת האכיפה הבררנית:

144. ההגנה העלתה טענה של הגנה מן הצדק מן הטעם של אכיפה בררנית וזאת לאור כך כי לטענתה גורמים אשר נטלו חלק נכבד יותר ב"פרשת וילנר" מסתובבים חופשי ולא הוגש נגדם כתב אישום. מקובלת עליי תשובת המאשימה על כך, כי באשר לאירוע מושא כתב האישום שבפניי, אין ראיות שקושרות אדם אחר לאירוע הספציפי שהתרחש בשוויץ.

סתירות מהותיות בגרסאותיו של הנאשם:

145. כפי שפורט בסעיפים המפרטים את עדותו של הנאשם ובסעיף 94 לעיל, הנאשם לא עמד על חפזו בחקירה כששמר על זכות השתיקה והתחמק משאלות תוך מתן תשובות שאינן מתיישבות עם ההגיון, כך לעניין הסיבה שנסע לשוויץ, ממי קיבל את התשלום, תשובתו לכתב האישום בה הודה שהיה בדירה והכחשתו לעניין עקרוני זה מאוחר יותר בעדותו בפניי. בהינתן האמור, הרי הוכחו סתירות מהותיות בלב גרסת המחלוקת כאשר הנאשם מרחיק את עצמו מהדירה בה התרחשה התקיפה באופן שקרי.

146. בסתירות אלה, הנוגעות ללב יריעת המחלוקת, יש כדי לשמש סיוע לראיות העומדות כנגד הנאשם. נפסק לא אחת כי שקרים מהותיים של הנאשם יכולים להוות חיזוק ואף סיוע לראיות התביעה:

147. "מן ההיבט העקרוני, אין חולק, כי שקריו של נאשם, מחוץ לכותלי בית המשפט, כמו גם בבית המשפט עצמו, עשויים - אם הם עומדים בתנאים שנקבעו לעניין זה בפסיקה- לשמש עדות מסייעת, אם כזו נחוצה לצורך הרשעתו... לעניין זה נקבעו שלושה תנאים עיקריים א. כי שקרי הנאשם מתייחסים לעניינים מהותיים ולא קלי ערך ב. כי מדובר בשקרים ברורים ג. כי השקרים מוכחים מתוך עדויות אחרות ולא רק מתוך אותה עדות הטעונה חיזוק..". (דנ"פ 4342/97 מדינת ישראל נ' אל עביד, פד"י נא(1) 736, 802 (28.4.98), ע"פ 557/06 עלאק נ' מדינת ישראל, פורסם בנבו 11.4.07 עמ' 30-31).

148. עקרון יסודי הוא במשפטינו כי לא ישא אדם באחריות פלילית לעבירה, אלא אם כן הוכחה אחריותו לביצועה מעבר לספק סביר (סעיף 34כב(א) לחוק העונשין, תשל"ז). מידת ההוכחה הנדרשת במשפט

פלילי אינה אפוא של וודאות מוחלטת, אלא של שכנוע מעל ספק סביר. ספק זה מתגבש כאשר ההסתברות לחפות העולה מן הראיות, היא ממשית ואינה אך בגדר אפשרות רחוקה תיאורטית. (ראו: ע"פ 2331/08 **קסטרו נ' מדינת ישראל** פסקה 11 לפסק דינה של השופטת ארבל (פורסם בנבו 20.4.2009) וכן מיכה לינדרשטראוס על הספק הסביר- סוגיות נבחרות (2004); עמנואל גרוס ומיכל עורקבי "מעבר לספק סביר" קרית המשפט א 229 (2001); יניב ואקי "סבירותו של הספק: עיונים בדיון הפוזיטיבי והצעה לקראת מודל נורמטיבי חדש" הפרקליט מט (2) 463 (2007).

149. עמדה על כך השופטת פרוקצ'יה בע"פ 6295/05 **וקנין נ' מדינת ישראל**, (פורסם בנבו) 25.1.2007 :

"הדרישה כי הספק יהיה ספק סביר ולא ספק כלשהו היא המציבה באורח ראוי את האיזון הנדרש בין ההגנה על חירותו של אדם מפני הרשעה פלילית שלא נמצא לה די ביסוס בראיות, לבין החובה להגן על ביטחון החברה מפני עבריינים הפוגעים בשלום הציבור. כשם שלצורך הרשעה נדרשת תשתית ראייתית מפלילה מוצקה, כך לשם זיכוי נדרש ספק בעל ממשות, שסבירותו עומדת במבחן המציאות, ואין הוא אך ספקולציה חסרת עיגון בהגיון ובהוויות החיים. ואכן, על הספק הסביר להיות רציני, הגיוני ובעל אחיזה מעשית במציאות. לא כל השערה או אפשרות רחוקה יקימו ספק שיש בו כדי להצדיק פטור מאחריות. נדרשת סבירות לקיומו של ספק המשליכה על משמעותו, רצינותו ומשקלו...אכן, בכל משפט ניתן לעורר צל צילו של ספק, אולם אם יזכה בית המשפט את העומד לדין בכל עת שיתעורר ספק קל שכזה, לא יוכל בית המשפט למלא את תפקידו תוך הגשמת האינטרס הציבורי. רק במקרה של ספק סביר מחויב בית המשפט לזכות את הנאשם (ראו ע"פ 9216/03 **אלרז נ' מדינת ישראל, (פורסם בנבו) 16.1.2006)**

150. במקרה שלפנינו לא מתעורר כל ספק סביר לאור הודעותיהם של אמסלם וויגדרוביץ אשר משתלבות היטב עם עדותו האוטנטית של המתלונן. הצלבת הפרטים אשר כל אחד מהעדים ציין במהלך הודעותיו ועדויותיו כפי שפורט לעיל, מצטרפות לכדי תמונה שלמה. כל זאת שעה שלנאשם לא היו תשובות מספקות לעניין שתיקתו בחקירה, העלמת הפרט אשר אין מחלוקת לגביו כי טס עם ויגדרוביץ לשווייץ, ההתחמקות ממתן תשובה לעניין קניית כרטיסי הטיסה, ההודאה בתשובתו לכתב האישום כי היה בזמן האירוע בדירה והכחשתו לאחר מכן. בנוסף, איני מקבל את חזרתם של העדים בהם מהודעתם במשטרה וגרסתם לנוכחותו של אדם שלישי נוסף, עלום, אשר אף אחד מהם לא מוכן לציין את זהותו.

151. יחד עם זאת, התרשמתי כי מעורבותו המעשית של הנאשם בפעילות הסחיטה שננקטה כנגד המתלונן מתרכזת ב"נוכחות" מאיימת בפגישה שנערכה בדירה. נפסק, כי לעיתים די "בנוכחות מאיימת" של אדם או ביצירת "תמונה מאיימת" כדי לבטא את האיום שנדרש להרשעה בעבירה של סחיטה באיומים (ע"פ 6291/97 **זיקרי נ' מדינת ישראל, תק-על 97(3) 954 (1997)**).

152. לא נעלמה מעניי העובדה כי הגם שהנאשם יכול היה להביא את יהודה להעיד כמי שלטענתו המתין איתו בבית קפה בזמן ביצוע העבירה, הוא לא עשה כן, וגם דבר זה פועל כנגדו. (ראה עדות הנאשם כמפורט בעמוד 18 סעיף 76 לעיל).

סיכום.

מכל המקובץ אני קובע כי יש לזכות את הנאשם מהעבירה של סחיטה בכוח לפי סעיף 427(א) סיפא לחוק העונשין התשל"ז - 1977, ולהרשיעו בעבירה של סחיטה באיומים לפי סעיף 428 סיפא לחוק.

ניתנה היום, י"ח אדר ב' תשע"ט, 25 מרץ 2019, במעמד הצדדים